

暗恋

橘生淮南

ทดลองอ่าน

Unrequited
Love...

ระยะแอบรัก

1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เขียน : ปาเยวียจางอัน
แปล : ลู่เฟิ่งฮวา

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

暗恋•橘生淮南 1
Unrequited Love... ระยะแอบรัก 1

八月长安
ปาเยวี่ยฉางอัน

ลู่เฟิ่งฮวา แปลา

"จริงๆ นะ...เธอเป็นผู้หญิงที่ดีมากจริงๆ" เซ็งโหวหนานยิ้มอย่างสุภาพ
กว่าน้ำเสียงกลับฟังดูลึกลับเล ราวกับไม่รู้ว่าจะต้องใช้คำพูดแบบไหนถึงจะไม่ทำร้ายเธอ
ในแวตตาของเขามีทั้งความรู้สึกผิดและความสงสาร
เหมือนเป็นคนที่มองลงมายังคนที่อยู่ต่ำกว่า สีหน้าแบบนั้นที่มแทงตาเธอจริงๆ
"ฉันรู้ว่าฉันดีมาก" เธอยิ้มรับ
ถึงจะมีสิทธิ์ถูกนายจับมือ แต่ก็ไม่ได้ดีมากพอให้นายจับมือตลอดไป

คำนำ

เชื่อว่าหลายๆ คนคงเคยมีประสบการณ์ 'แอบรัก' กันมาไม่มากนักน้อยใช้ไหมคะ แนนอนว่าเมื่อพูดถึงเรื่องราวของการแอบรักใครสักคน ก็มักจะมีคำถามตามมาว่าคุณจะบอกให้อีกฝ่ายรับรู้ความรู้สึกของคุณหรือไม่ บางคนอาจจะอยากเอ่ยปากบอกออกไป เพราะหวังว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกตรงกัน บางคนอาจจะอยากเก็บความรู้สึกนี้เอาไว้ ซุกซ่อนมันลงในมุมหนึ่งของหัวใจ ซึ่ซมและโศกเศร้าไปกับรักนี้เพียงลำพัง

'ลั่วจื่อ' นักศึกษาสาวคณะเศรษฐศาสตร์นั้นเป็นคนประเภทหลัง แทนที่จะสารภาพรักให้อีกฝ่ายรับรู้ เธอเลือกที่จะบันทึกเรื่องราวของชายหนุ่มผู้ยึดครองพื้นที่ในหัวใจของเธอตั้งแต่เด็กๆ เอาไว้ในสมุดไดอารี่ ต้มดื่อกับความรู้สึกหวั่นไหวในยามที่ได้มองแผ่นหลังของเขา ทั้งช่วงเวลาที่ยังเอิญได้เฉียดใกล้กันจินตนาการว่าสักวัน 'เซิ่งไหวหนาน' ชายหนุ่มที่เธอเขียนชื่อเขาซ้ำๆ ลงบนกระดาษมากมายจะรับรู้ถึงตัวตนของเธอ หรือแม้กระทั่งความรู้สึกเจ็บปวดที่เกิดขึ้นจากการไม่ได้ครอบครอง ลั่วจื่อล้วนหวงแหนความรู้สึกนี้ไว้กับตัวเองทั้งหมด

แต่แล้วไดอารี่ที่เต็มไปด้วยความทรงจำของการแอบรักมากมายกลับหายไป และเมื่อเวลาผ่านไปหลายปีลั่วจื่อก็มีโอกาสได้อยู่ในสายตาของเซิ่งไหวหนาน ชายที่เธอแอบรัก ซึ่งนำมาสู่เรื่องราวมากมายที่ทั้งหวานซึ้งและชวนให้เจ็บปวดหัวใจ นี่คือเรื่องราวของการแอบรักที่บ้างสมหวัง บ้างผิดหวัง และบ้างก็ทำได้แค่แอบรักตลอดไป...แต่ในช่วงระยะเวลาหนึ่งของการแอบรัก พวกเราต่างได้เรียนรู้อะไรมากมาย หากนักอ่านทุกท่านพร้อมแล้ว With Love ขอชวนพลิกหน้าถัดไปเพื่อร่วมใจเต้นและลู่ไปกับความรู้สึกในระยะแอบรักของบรรดาหนุ่มสาวในเรื่องนี้ด้วยกันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- เซ็งไหวหนาน** นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ ชายหนุ่มผู้เพอร์เฟกต์ในทุกๆ ด้าน ทั้งรูปร่าง หน้าตา ฐานะ รวมไปถึงการศึกษา ทำให้เขาดูสูงส่งและเป็นที่ยกย่องของใครหลายๆ คน รวมไปถึงลั่วจื่อ
- ลั่วจื่อ** นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ เธอรักการเขียนบันทึก โดยเฉพาะเรื่องราวของเซ็งไหวหนาน ชายผู้อยู่ในความทรงจำของเธอมาตั้งแต่เด็ก ลั่วจื่อแอบรักเขามานานหลายปี แต่ไม่กล้าพอที่จะแสดงตัวตนให้เขารับรู้ รวมทั้งมีเรื่องราวบางอย่างที่ทำให้เธอไม่กล้าเปิดเผยความรู้สึกของตัวเองออกไป
- จางหมิงรู่ย** เพื่อนสนิทและรูมเมตของเซ็งไหวหนาน เขาเป็นคนอารมณ์ดี รักเพื่อน ได้รู้จักกับลั่วจื่อเพราะลงเรียนวิชาโทกฎหมายในชั้นเรียนเดียวกัน
- เจียงไป่ลี่** เพื่อนสนิทและรูมเมตของลั่วจื่อ หมิงสาวรูปร่างหน้าตาธรรมดาๆ เธอรักและบูชาความรักมากๆ มีปัญหารักๆ เลิกๆ กับแฟนหนุ่มที่คบกันมาตั้งแต่ช่วงก่อนเข้ามหาวิทยาลัย
- เกอปี้** แฟนหนุ่มของเจียงไป่ลี่ คบกับเจียงไป่ลี่มาตั้งแต่ช่วงก่อนเข้ามหาวิทยาลัย แต่เพราะมีเรื่องบางอย่างอยู่ในใจ ทำให้หลายๆ ครั้งเขาทำให้เจียงไป่ลี่ต้องเจ็บปวด จนกลายเป็นปัญหารักๆ เลิกๆ
- เย่ยั่นเหยียน** แฟนเก่าของเซ็งไหวหนาน อดีตเพื่อนร่วมห้องสมัยมัธยมปลายของลั่วจื่อ เย่ยั่นเหยียนคบกับเซ็งไหวหนานตั้งแต่ช่วงเรียน ม.ปลาย ก่อนจะเลิกรากันไป

บทนำ

ถึงไดอารี่ที่รัก

คนเราควบคุมความทรงจำของตัวเองได้ไหม

ถ้าทำไม่ได้... นั่นความทรงจำที่ผ่านการตกแต่งและประโลมหลอก
ตัวเองเหล่านั้นมาจากไหนกัน

ถ้าทำได้... นั่นทำไมเรื่องที่พวกเราจำได้ในเหตุการณ์สำคัญมากมาย
กลับมีแค่รายละเอียดเล็กๆ ที่ไม่สลักสำคัญ ใบหน้าของตัวละครหลักที่เคย
ปรากฏขึ้นตรงหน้าอย่างมีชีวิตชีวาจนไม่อาจมองข้ามกลับพราวเลื่อนไป

ฉันได้เจอกับเขาจริงๆ หรือเปล่านะ

ฉันได้สัมผัสถึงฝ่ามือของแม่ที่บีบมือของฉันไว้แน่นพร้อมับเอ่ยซ้ำ
ว่า 'ลั้วลั้วตุลี เด็กผู้ชายคนนั้นก็คือลูกชายของบ้านนั้น' จริงๆ ไหม

ลูกชายของบ้านนั้น...

สะเก็ดประทัดสีแดงปลิวอ่อน สายริบบิ้นหลากสีที่ไร้รสนิยมทว่า
สวยงามลอยล่องอยู่ท่ามกลางเสียงอึกทึกของผู้คน ฉันจำแขกที่เดินผ่านไป
มาไม่ได้สักคน แต่ฉันมักจะนึกถึงใบหน้าเลือนรางของคุณป้าที่โน้มตัวลงมา
ถามกลุ่มเด็กๆ อย่างพวกเราอยู่บ่อยครั้งว่าเจ้าสาวสวยไหม อนาคต

อยากเป็นเจ้าของสาวหรือเปล่า

ทุกคนต่างลากเสียงเล็กๆ แบบเด็กน้อยตอบกลับไปว่า 'อยาก'
 ทว่าการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ทั้งกลิ่นอายและคำพูดที่ไม่สำคัญพวกนี้
 เปรียบเสมือนฝ่ามืออ่อนโยนข้างหนึ่งที่กุมหัวใจของฉันเอาไว้อย่างแผ่วเบา
 ความรู้สึกทุกอย่างที่มีต่อช่วงเวลานั้นมีชีวิตชีวาขึ้นมาตามรายละเอียด
 เล็กน้อยพวกนี้ ราวกับจิตวิญญาณยังคงสถิตอยู่ในร่างกายเล็กๆ ร่างนั้น
 ถูกแขกหรือที่เบียดเสียดผลักไปผลักมา มันพยายามทะลุผ่านบรรยากาศ
 มงคลอันคึกคัก ผสมปนเปกันอยู่ในโลกที่ทั้งแปลกใหม่และขัดแย้ง

ในสายตาของตัวฉันคนปัจจุบัน โลกใบนั้นยังคงเต็มไปด้วยเศษชิ้นส่วน
 กระจัดกระจายซึ่งทั้งมัวชัวและไม่สำคัญอะไร

แต่เรื่องราวที่ไม่สำคัญพวกนั้น

บังเอิญเป็นเรื่องเดียวกับเรื่องราวที่ไม่สำคัญพวกนี้พอดี

ความทรงจำที่ฉันลืมไม่ลงมานานหลายปี ที่แท้กลับเป็นแค่เรื่องพวกนี้
 ไม่ใช่เรื่องของคนคนนั้นเลย

เนื้อหาส่วนหนึ่งจากไดอารี่ของลั่วจื่อ

บทที่ 1

ลัวจื่อนั่งเหม่ออยู่ที่โต๊ะหนังสือ สายตาของเธอตกอยู่บนหน้าสมุดโน้ต
ขาวสะอาดเล่มใหม่เอี่ยม

บนหน้ากระดาษมีปากกาลูกลื่นที่เปิดฝาทิ้งเอาไว้วางพาดอยู่ ฝาของมัน
วางนิ่งอยู่ข้างๆ เป็นเวลานานแล้ว เธอไม่รู้ว่าตัวเองหยิบปากกาขึ้นมาเป็น
ครั้งที่เท่าไร จึงตัดสินใจได้ว่าจะเขียนวันที่ลงไปก่อน แต่หัวปากกาที่
กตกลงไปกลับฝัดจนเขียนไม่ออก เหลือเพียงแค่รอยกดและน้ำหมึกแห้งกรัง
ดูไม่ได้เอาไว้บนหน้ากระดาษขาว

เธอลอยปากกาทิ้งไว้นานเกินไป

เมื่อครู่นี้เสียงไปลี่ รุมเมตของเธอรีบร้อนพุ่งออกจากห้องไปทันทีหลัง
รับโทรศัพท์ ที่งัดยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่กินเสร็จแล้วเอาไว้บนโต๊ะ ปล่อยให้
กลิ่นของมันลอยค้างอยู่ในห้องพัก ลัวจื่อขีดเส้นมั่วซั่วลงบนกระดาษ
อย่างเหม่อลอย ขณะที่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปส่งกลิ่นหอมเตะจมูกมากขึ้น
เรื่อยๆ

ห้องพักอยู่กันสองคน แต่ฝ่ายที่ต้องทำความสะอาดอยู่เสมอคือลัวจื่อ
ทว่าเธอไม่เคยนึกเคืองเกี่ยวกับเรื่องนี้ ที่เธอขยันก็แค่เพราะเธอมีความสามารถ

ในการอดทนต่อความสกปรกน้อยกว่าคนอื่น เธอทนได้ไม่เท่าไปลี ดังนั้นเลยได้แต่ลงมือทำ

ความอดทนคือปัญญาอันยิ่งใหญ่อย่างหนึ่ง

เมื่อเข้าตอนที่เจียงไปลี้หนึ่งอยู่บนเตียงแล้วหยิบไฟทาโรต์ขึ้นมาปฏิบัติการ 'ดูดวงเดือนละครึ่ง' เธอก็จะให้ลั่วจื่อหยิบไฟใบหนึ่งออกมาเพื่อดูดวงด้วยให้ได้ หลังลั่วจื่อหยิบไฟออกมาก็ยัดกลับไปให้ 'แม่หมอ' บนเตียงทันทีโดยไม่แม้แต่จะพลิกดูหน้าไฟ จากนั้นก้มหน้าอ่านนิยายสืบสวนผลงานของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ* ต่อ 'ไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานเท่าไร ลั่วจื่อถึงได้ยินเสียงกริ่งรอตงตั้งขึ้นใกล้กับเพดานห้องกะทันหัน 'เธอได้ฟังฉันทุดบ้างไหมเนี่ยหา! ฉันทบอว่าสรุปแล้วเธอต้องอดทน! อดทน! คนที่รู้จักอดทนถึงจะเป็นปราชญ์!!'

ลั่วจื่อเงยหน้าขึ้นพร้อมเหลือบมองเจียงไปลี้อย่างเกียจคร้าน 'ตั้งแต่พักอยู่ห้องเดียวกับเธอ ฉันทักถูกบังคับให้ฝึกตนเป็นปราชญ์อยู่แล้ว'

หลังจากนั้น 'แม่หมอ' ที่อยู่เตียงชั้นบนยังโวยวายอะไรอีกสักอย่าง แต่เธอจำไม่ได้แล้ว ตั้งแต่ช่วงมัธยมปลายเจียงไปลี้ก็เริ่มฝึกดูพวกไฟทาโรต์ ดวงราศี และการทำนายจากระบบดวงดาว อย่างไรก็ตามการได้ควบคุมดวงชะตาดูเหมือนจะไม่ได้เปลี่ยนแปลงสภาพชีวิตอันยุ่งเหยิงของเจียงไปลี้เท่าไรหรอก ในเรื่องนี้กระทั่งตัว 'แม่หมอ' เองก็รู้สึกไม่เข้าใจเหมือนกัน

เพราะว่าเธอเอาแต่รอลิขิตฟ้า แต่ไม่พยายามอย่างเต็มที่นั่นสิ! ลั่วจื่อคิดอยู่ในใจเสียบๆ

ลั่วจื่อไม่เชื่อในดวงชะตา เธอกลัวว่าพอตัวเองเชื่อในภัยจากฟ้าแล้ว จะลี้ภัยจากคน ภัยจากคนนั้นเรายังสามารถรู้สึกชิงชังและต่อต้านมันได้ แต่ลิขิตฟ้าั้นไม่อาจฝืน ทันทิที่คนเราเชื่อในดวงชะตาแล้ว ยังจะมีความหวังอะไรได้อีก

* ฮิงาชิโนะ เคโงะ นักเขียนนิยายสืบสวนชาวญี่ปุ่น มีผลงานนิยายตีพิมพ์ออกมาแล้วมากกว่า 80 เรื่อง เคยถูกนำไปทำเป็นละครและภาพยนตร์มากกว่า 30 เรื่อง ผลงานที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ได้แก่ พระอาทิตย์เที่ยงคืน, ปากุริฮารีย์ รานชาของคุณนามิยะ, กลลวงซ่อนตาย เป็นต้น

แต่มีประโยคหนึ่งที่เจียงไปลี้พูดไว้ไม่ผิด 'คนที่รู้จักกดดันถึงจะเป็นปราชญ์' ความอดทนนั้นจำเป็นจริงๆ

อันที่จริงไม่มีใครเข้าใจในเรื่องนี้ไปมากกว่าลั่วจื่อแล้ว...

เธอเงยหน้ามองนาฬิกา เวลาผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมงแล้วโดยไม่รู้ตัว แต่เธอยังคงคิดอะไรว่าวัน

กระต่ายขาวที่อยู่ตรงหน้าขาวจนบาดตามากกว่าเดิม

ทันใดนั้นเธอก็ลุกพรุดขึ้นมากะทันหัน ลากขาเก้าอี้จนเกิดเสียงแหลมบนพื้นปูนซีเมนต์

ลั่วจื่อยกถ้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของเจียงไปลี้ขึ้นมา เธอเดินช้าๆ เอาไปเททิ้งในอ่างน้ำโดยระวังไม่ให้น้ำซุ้กระเซ็น แล้วกลับเข้ามาเปิดหน้าต่างออกให้ลมเข้า จากนั้นก็เก็บกวาดกระต่ายเซ็ดน้ำมูกที่เจียงไปลี้โยนทิ้งหลังใช้ตอนร้องไห้ เสร็จแล้วจึงไปล้างมือ สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ถึงได้กลับมาเปิดคอมพิวเตอร์อีกครึ่ง

เสมือนเข้าสู่การเริ่มต้นของพิธีทางศาสนาบางอย่าง

สุดท้ายเธอหุบปากกาลูกกลิ้งขึ้นมาขีดเส้นไปบนกระดาษทดแรงๆ จนกระทั่งได้เส้นปากกาที่ลื่นไหลออกมา

'วันที่ 15 เดือน 9 อากาศแจ่มใส

ฉันได้เจอเขาจากที่ไกลมาก แวบแรกๆ ที่เห็นคือแผ่นหลัง แวบต่อมา เป็นลูกพลับที่หล่นลงมาจากฟ้า'

จากนั้นปลายปากกาก็หยุดลงบนเส้นสุดท้ายของสระ 'อา' ในตอนที่ได้สติกลับมา ตรงปลายเส้นนั้นก็มิจุดสีน้ำเงินเล็กๆ แผ่กระจายออกมาแล้ว เมื่อสองชั่วโมงก่อนหน้า เธอกำลังเดินเล่นอยู่ในสวนทิศเหนือของ

มหาวิทยาลัย

ช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงของปักกิ่งเป็นช่วงอากาศดีอันหาได้ยากตลอดทั้งปี อากาศในช่วงฤดูนี้เก็บซ่อนความโหดร้ายลงไป เปิดเผยความอบอุ่นและ สดใสออกมาแทน

บนพื้นมีรอยกระดำกระต่างจากเงาต้นไม้ เธอก็มหันหน้าตั้งอกตั้งใจเดิน เหมือนสมัยเด็กๆ ที่ทุกอย่างก้าวจะต้องพยายามเหยียบลงบนลายดอกไม้ กากบาทตรงกลางพื้นอิฐเท่านั้น สมัยเด็กเวลาไปรับของเพื่อนำส่งให้คนอื่น ที่ตลาดขายส่งเฟอร์นิเจอร์กับแม่ แม่จะเดินนำอยู่ด้านหน้า ส่วนเธอพยายามตาม อยู่ด้านหลัง ฝ่าเท้ากับน้องรู้สึกปวดเมื่อยเหมือนเคล็ดขัดยอก เวลาแม่ หันกลับมามองเธอ แม่ดวงตาจะแดงก่ำ เต็มไปด้วยความปวดใจ แต่แม่ก็ จะพูดว่า 'เวลาเดินลูกลองพยายามให้ทุกก้าวเหยียบลงบนลายดอกไม้ กากบาทตรงกลางพื้นอิฐดูสิ' เธอพยายามทำตามกฎเหมือนกำลังเล่นเกม ตั้งใจจนหลงลืมแสงแดดที่แผดเผาอยู่เหนือหัว เดินจนไปถึงสุดปลายถนน กลางฤดูร้อนอันยาวนานโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวได้จริงๆ แล้วก็กลายเป็นความเคยชิน ทันใดนั้นก็มีลมพัดมากระทันหัน เธอหยุดเดินโดยอัตโนมัติก่อนจะ เหยยหน้าขึ้น

ตรงทางแยกสองสามเมตรข้างหน้ามีคนคนหนึ่งเดินเลี้ยวมา เดินนำ อยู่ด้านหน้าเธอพอดี

ต่อให้เปลี่ยนเสื้อนอก แต่ก็ยังคงเป็นแผ่นหลังที่เธอไม่มีวันจำผิดไป ตลอดชีวิต บริเวณท้ายทอยมีปอยผมยุ่งเหยิงอยู่เล็กน้อย บุคลิกของเขาดูดี ใบหน้าเซ็กซี่ขึ้นน้อยๆ แผ่นหลังเหยียดตรงทว่าไม่ได้ดูมากเกินพอดี

ขณะที่เธอกำลังอึ้ง ลูกพลับลูกใหญ่ก็ตกลงมากระทันหัน ตำแหน่งที่ ตกผ่านหน้าเธอไปไม่พ้นครึ่งเมตร ถ้าเกิดเมื่อครู่นี้เธอไม่ได้หยุดเดินก็คงจะ ตกลงมาโดนหัวเข้าพอดี แต่ว่าก็ยังคงมีน้ำจากซากของลูกพลับกระเด็นมา โดนลั่วจื่อเข้าเต็มๆ ช่างดูน่าอับอายเหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็ลูกพลับหรือว่า

ตัวเธอเอง

คนที่อยู่ด้านหน้าได้ยินเสียงไม่น่าฟังของลูกพลับกระทกพื้นจึงหันกลับมา ล้วงมือรีบร้อนหันหลังกลับแล้วลับขาวิ่งหนีทันทีที่ก่อนที่สายตาของเขาจะเลื่อนมาถึงเธอ

นี่ไม่ถึงว่าขณะวิ่งอยู่เธอยังใจลอยคิดได้ว่าเขาจะหัวเราะเยาะกันหรือเปล่า ครั้งแรกที่ทำให้เขาได้เห็นแผ่นหลังของเธอ นี่ไม่ถึงเลยว่าจะป็นสภาพที่วิ่งหนีตะลึงตะลานแบบนี้

เธอร่วง วิ่งไปเรื่อยๆ ก้าวข้ามบันไดที่ละสองขั้น ผลักประตูของห้องพักออกจากนั้นถึงนี่ได้ว่าจะต้องหอบหายใจอย่างแรง

หลังลมหายใจสงบลง เธอก็ถอดเสื้อนอกกับกางเกงขายาวที่สภาพดูไม่ได้ออกไป เมื่อเปิดตู้เสื้อผ้าก็เห็นเสื้อผ้าสีโทนเย็นที่ดูมีดมนไปทั้งแถบ ไม่ใช่เพราะเธอไม่ชอบสีสดใส เพียงแต่มันไม่เข้ากับเธอต่างหาก

ช่วงวันหยุดก่อนสอบเข้ามหาวิทยาลัย ทุกคนในรุ่นต่างรวมตัวกันไปตรวจร่างกายตามโรงพยาบาลที่กำหนดซึ่งตั้งอยู่ย่านใจกลางเมืองอันคึกคัก ล้วงมือยื่นใบตรวจร่างกายซึ่งประทับตราสีแดงตัวโตให้อาจารย์ที่นั่งอยู่หน้าประตู จากนั้นเธอก็สหายกระเป่า เดินออกจากโรงพยาบาลแล้วเดินโฉบโฉบไปตามถนนย่านการค้าที่ยาวที่สุดของเมืองเพราะยังไม่อยากกลับบ้าน

ธุระจิปาถะมากมายก่อนการสอบเข้าเสร็จไปอีกหนึ่งอย่างแล้ว เธอคิดว่าช่วงเวลามัธยมปลายก็กำลังจะจบลงแล้วเช่นเดียวกัน

ในตอนที่ยืนหน้าชั้น ล้วงมือเห็นเดรสสายเดี่ยวสีเหลืองสดใสตัวหนึ่งแขวนโชว์อยู่ข้างในตู้กระจกของร้านขายเสื้อผ้าเล็กๆ แห่งหนึ่ง สีเหลืองสดใสบาดตาแบบนั้น...

เดรสสายเดี่ยวที่แขวนโชว์ในเดือนห้าราวกับทำทนายฤดูร้อนที่กำลังจะ

มาถึงอย่างอวดดี

วันนั้นเธออารมณ์ไม่ดี ในกระเป๋าใส่ตัวอย่างข้อสอบกับแบบฝึกหัดเอาไว้ของพวกนี้เปรียบเสมือนบัตรเชิญที่การสอบเข้ามหาวิทยาลัยแจกจ่ายให้ เธอไม่ได้กลัวการสอบที่ยากลำบากนี้ แล้วก็ไม่ได้เฝ้ารอและตื่นต้นต้นกับการหลุดพ้นจากทะเลข้อสอบในอนาคตอันใกล้ ล้วนจื่อรู้สึกสับสนมากกว่า เธอสับสนว่าการที่ตัวเองเดินต่อไปที่ละก้าวแบบนี้ ที่จริงกำลังเดินเข้าใกล้ความสุขมากขึ้นหรือยิ่งห่างไกลออกไปกันแน่

จู่ๆ ความหงุดหงิดใจที่อธิบายไม่ได้ก็ผุดขึ้นมาและไม่อาจดับลงไปต่อให้เธอพยายามกล่อมตัวเองว่าต้องอดทน ต้องใจเย็นอย่างไรก็ไร้ผล

เธอเดินป่วนเป๋นไปมาอยู่นาน แต่ท้ายที่สุดก็ยังพุ่งเข้าไปในร้านบอกกับพนักงานที่มีท่าทีขี้เกียจว่าเธอต้องการลองเตรสในตู้กระจกตัวนั้น พนักงานมองสำรวจเธอไปหน ก่อนจะลุกไปหยิบให้อย่างไม่เต็มใจ

หน้าอกของเธอสะท้อนขึ้นลง สิ่งที่อยู่ในตัวคือความกล้าที่ผุดขึ้นมาอย่างฉับพลัน

ภายในห้องลองเสื้อแคบๆ เธอสวมเตรสสายเดี่ยวตัวนั้นเมื่อไม่เป็นพัลวันแต่น่าเสียดายที่ตรงบ่ามีสายเสื้อชั้นในสีขาวเซยๆ โผล่ออกมา เมื่อเปิดประตูกันห้องออก เธอก็ได้เห็นเด็กสาวหน้าตาเต๋อตา สีหน้าเรียบเฉยยืนสวมเตรสตัวนี้อยู่ในกระจกลองชุดตรงหน้า เด็กคนนั้นโผล่ออกมาจากด้านหลังประตูแค่ครึ่งตัว ดูขี้ขลาดจนน่าหัวเราะเยาะ เธอมัดผมทรงหางม้าที่ไม่เคยเปลี่ยนมาเป็นลิปปี สีเหลืองสดใสนั้นขับผิวเธอจนดูเหมือนเด็กสาวชนบทขาดสารอาหาร

เธออึ้งไป รู้สึกถึงความประหม่าไม่มั่นใจ แต่อย่างไรก็ตามจิตใจเธอก็สงบลงมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์

เธอควรจื่อรู้ว่าตัวเองเป็นใคร ควรทำอะไร เหมาะกับอะไร

เมื่อครุ่นนี้เหตุผลยิ่งใหญ่กลวงโป่มากมายไม่อาจเกลี้ยกล่อมลัวจื่อที่ยากทำตามใจตัวเองได้ อย่างไรก็ตามเมื่อมาอยู่ต่อหน้าเด็กสาวชนบท

ในกระจกคนนี้ มันกลับมีพลังในการเกลี้ยกล่อมขึ้นมาเสียต่อๆ

เธอทนต่อสีหน้าของพนักงานร้าน ยืนชูดคินให้อย่างผ่าเผย จากนั้นก็นั่งรถเมล์กลับบ้าน นั่งลงหน้าโต๊ะหนังสือแล้วเปิดหนังสืออ่านทบทวนเนื้อหา ไม่ว่าใครก็ไม่มีทางเชื่อได้ว่าจะมีคนใช้เตรสสายเดี่ยวสีเหลืองสดใส่ตัวหนึ่งมาเยาะเย้ยแตกดันตัวเอง โดยเฉพาะเด็กสาวอายุสิบกว่าปีที่ฝึกฝนมันด้วยความเพียรราวกับพระสงฆ์บำเพ็ญทุกรกิริยาคนนี้

ลั่วจื่อเก่งในเรื่องนี้มาตลอด

ครั้งนี้ดูเหมือนจะต่างออกไปอยู่บ้าง

เธอร่วงหนีกลับห้องพักมาพร้อมเนื้อตัวที่เปรอะไปด้วยน้ำลูกพลับ ทั้งยังรู้สึกว้าวุ่น เป็นความว้าวุ่นใจที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันแบบเดียวกันกับในวันนั้น

เธอจำไม่ได้แล้วว่าเคยอ่านเจอจากหนังสือเล่มไหนที่บอกไว้ว่าพระเจ้าแค่ขยับนิ้วก็อวยชีวิตของคนคนหนึ่งก็จะตกอับลงได้ในทันที ส่วนที่ว่าทำไมพระเจ้าต้องขยับนิ้วก็อวย...บางทีอาจจะแค่เพราะคิน ก็เหมือนกับเวลาลั่วจื่อหงุดหงิดก็จะยกเท้ากระแทบแมลงเต่าทองตัวเล็กที่คลานอยู่บนพื้นตามทางของมัน ไม่ได้มีเหตุผลอะไร

ทั้งๆ ที่เมื่อครูนี้อเธอเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาหนี แต่ทำไมตอนนี้เธอกลับย้อนนึกถึงช่วงวินาทีก่อนหน้าตัวเองจะวิ่งหนีได้ สายตาของเขากำลังเคลื่อนจากซากลูกพลับขึ้นมาบนข้อเท้าของเธอ ตอนนั้นชายหนุ่มเล็กคิ้วคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ลำคอขาวเชื่อมต่อไปยังปลายคาง เป็นมุมมองคาที่ดูดีขนาดนั้น

เธอไม่ได้ลนลานไปแล้วหรือหือ แล้วยังมองเห็นอะไรพวกนี้ได้ยังไง และถ้ามองเห็นแล้วทำไมเธอถึงขยับปลายปากกาต่อไม่ได้กันนะ...

สมัยมัธยมปลาย ลั่วจื่อเคยเขียนไดอารี่เล่มหนึ่งที่หนามาก เนื้อหาภายในไดอารี่มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ทุกๆ ข้อความบรรยายถึงแค่คนเพียง

บทที่ 2

ตอนที่เจียงไปสี่หลักประตูเปิดเข้ามาอย่างรุนแรงตามปกติ ลั่วจื่อเฟิงจะเก็บไปได้อารี่ลงไปแล้วเตรียมจะทำการบ้านวิชาสถิติต่อ ในตอนที่ด้านหลังมีเสียงดังสนั่นหวั่นไหว เธอเคยชินจนไม่ได้หันหลังกลับไปมอง

เจียงไปสี่ที่หลุดตัวนั่งบนเตียง หายใจสะอึกสะอื้น

เป็นละครหลังข่าวที่ไม่มีวันจบจริงๆ ลั่วจื่อถอนหายใจ เด็กสาวอย่างเจียงไปสี่เป็นประเภทที่มักจะเสียใจ แต่ก็ไม่มีวันตั้งใจไปตลอดกาล

โทรศัพท์มือถือมีเสียงตุ้ตๆ ดังขึ้น เป็นเสียงเจียงไปสี่กดโทรออก

"ฉันจะบอกนายเป็นครั้งสุดท้าย ฉันรู้ว่านายรำคาญมานานแล้ว แต่ฉันยังยืนยันคำเดิม ถ้าวันพรุ่งนี้ฉันเห็นฉันเดินควงแขนผู้ชายพูดคุยหัวเราะกันบนถนน แล้วบอกนายว่าพวกเราเป็นแค่พี่น้องกัน นายก็ไม่แคร์ใช่ไหม!"

บางที่อาจจะแคร์ ลั่วจื่อเล่นปากกาไปพลางคิด แต่เธอแคร์เขาเพราะรัก ส่วนเขาแคร์เธอเพราะหวังของเฉยๆ

เธอตระหนักว่าตัวเองไม่สามารถตั้งใจทำการบ้านต่อได้อีก เพราะได้ยินเสียงเจียงไปสี่คุยโทรศัพท์แบบขาดตอน ความคิดที่ใช้กับการบ้านก็เลยขาดตอนเหมือนกัน

แอบฟังคนอื่นคุยกันจนเป็นนิสัยซะแล้ว

ลั่วจื่อชอบมองแผ่นหลังของคนอื่น บางทีอาจเพราะครั้งแรกที่เธอเริ่มรู้จักโลกใบนี้ สิ่งที่มองเห็นก็คือแผ่นหลังที่มีชีวิตชีวา

ทุกคนจำเป็นต้องสร้างฐานข้อมูลเกี่ยวกับโลกใบนี้ขึ้นมาในสมอง เนื้อหาไม่จำเป็นต้องมาจากประสบการณ์ส่วนตัวทั้งหมด ลั่วจื่อชอบอ่านความรู้สึกของคนอื่น ใช้วิธีแบบนี้มาหลีกเลี่ยงการทรมานเส้นประสาทของตัวเอง มีอยู่หลายครั้ง ในช่วงพริบตาที่ซ่อนสายตาขึ้นหรือเวลาที่เดินผ่านกันไม่กี่วินาที สีหน้ากับคำพูดไม่กี่คำของคนแปลกหน้าก็มากพอให้เธอขบคิดอย่างสนอกสนใจอยู่ครึ่งวัน

ตั้งนั้นการได้มาพักห้องเดียวกับเจียงไปลี่ก็น่าจะเป็นลิขิตฟ้า เธอคิดว่านักแสดงต้องการคนดูเสมอ

หลังวางสาย ในที่สุดเจียงไปลี่ก็ปล่อยโฮออกมา

"เลิกร้องได้แล้ว ลีบนานทีแล้วนะ" ลั่วจื่อเหลือบมองนาฬิกาไปหนก่อนเอ่ยพลางก้มหน้าลงทำการบ้านต่อ

"ฉันรู้สึกแย้ วันนี้ยึดเวลาได้"

ลั่วจื่อขมวดคิ้วหันหน้าไปมองอีกฝ่าย เจียงไปลี่เคยบอกเธอว่าทุกครั้งที่ตัวเองร้องไห้จะต้องห้ามเกินลีบนานที สิ่งที่สำคัญที่สุดของผู้หญิงคือการรักษาความอ่อนแอและความเข้มแข็งเอาไว้แบบพอดีพอดี ต้องรู้จักหยุดห้ามทำอะไรที่จะทำให้คนดูถูกได้ออกมา

หลังลั่วจื่อได้ยินหลักการพวกนี้ เธอแค่กระตุกมุมปากเล็กน้อยแทนการตอบสนอง จากนั้นก็พยายามรับผิดชอบเตือนสติเจียงไปลี่ทุกครั้งว่าครบลีบนานทีแล้ว ขอให้ระวังการควบคุมความพอดีระหว่างความอ่อนแอและความเข้มแข็งด้วย

เจียงไปลี่มี 'บรรทัดฐานของผู้หญิง' หลายอย่าง กฎ 'ลีบนานที' เป็นแค่หนึ่งในนั้น พวกมันกับไฟทาร์ตร่วมกันชี้้นำการใช้ชีวิตของเจียงไปลี่

ด้วยกัน อย่างไรก็ตามบรรทัดฐานของผู้หญิงที่เจียงไปลี่ตั้งขึ้นเองนั้นกลับไม่เคยใช้งานจริงมาก่อน ทุกครั้งที่เจียงไปลี่ร้องไห้ไม่เคยประสบความสำเร็จในการคุมให้อยู่ภายในสิบนาที แล้วก็ไม่เคยแสดงความอ่อนแอและความเข้มแข็งที่เหมาะสมใดๆ เหลือแค่ส่วนโดนดูถูกที่ทำออกมาอย่างเต็มที่

แต่สาเหตุที่โดนดูถูกก็มักจะเป็นเพราะว่าสถานการณ์พวกนี้พบเห็นได้บ่อยเกินไป ส่งผลให้ทุกคนลืมนึกไปว่าแค่ตัวเองไม่ทันระวังก็จะกลายเป็นหนึ่งในนั้นได้ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้หญิงส่วนใหญ่เห็นแฟนตัวเองโอบไหล่ผู้หญิงอีกคนเดินกร่างอยู่บนถนน ทั้งยังพูดอย่างผ่าเผยว่า 'เธอเป็นน้องสาวที่ฉันเพิ่งรู้จัก' เกรงว่าก็คงจะตะโกนออกมาเหมือนเจียงไปลี่ว่า 'ใส่หัวไปไกลๆ พร้อมน้องสาวของนายซะ!' จากนั้นก็กลับมาพุดตัวร้องไห้สวยๆ บนเตียงเหมือนกัน

ลั่วจื่อเอ๋อคิดว่าเมื่อครูนี้ออนเอดถึงขยะของเจียงไปลี่ไปทั้งเธอเห็นเก้าอี้หวีตกกระจายอยู่รอบๆ ต้องใช้เวลากวาดอยู่นานถึงสะอาด เจียงไปลี่ไม่ใช่สาวอินดีนดี้สวยแข็งแรง ข้ำยังไม่ได้ชอบสูบบุหรี่ แค่เพียงระยระยนี้จู่ๆ ก็หลงไหลนางเอกสโตร์ทำตามอำเภอใจในนิยายสักเรื่องเข้าเท่านั้นที่น่าเสียดายก็คืออีกฝ่ายนั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์บาร์ยาวๆ ภายในผับ ฟันควันบุหรีออกมาภายใต้แสงไฟสลัวอย่างเปี่ยมอารมณ์ แต่เจียงไปลี่ถูกลั่วจื่อเอ๋อหัวคโยนออกไปข้างนอกห้องอย่างน่าสงสารตั้งแต่เริ่มฝีกสูบแล้ว

ลั่วจื่อเอ๋อเชื่อว่าความพ่ายแพ้ครั้งนี้จะไม่ได้สร้างบาดแผลทางใจใดๆ ให้กับเจียงไปลี่ ผ่านไปสักระยะเธอก็จะแสดงเป็นคนที่ทรمانจากการเลิกบุหรีซึ่งยังไม่ทันติดแล้วก็ไปอินกับการแสดงเป็นสาวซีเหล้าแทน

ดูเจียงไปลี่กับดูทีวีไม่ค่อยต่างกันมากเท่าไร ความน่าเสียดายอย่างเดียวคือไม่สามารถเปลี่ยนช่องได้ตามใจ ถ้าเกิดในมือลั่วจื่อเอ๋อมีรีโมตอยู่ เธอจะปิดทีวีก่อนเป็นอันดับแรกแน่นอน

ความจริงลั่วจื่อเอ๋อชอบความเปิดเผยตรงไปตรงมาของเจียงไปลี่มาก

หลายๆ คนชอบทำให้ตัวเองดูเป็นคนใจกว้าง แต่เวลาอยู่ตามลำพังก็ยัง ฟุ่บตัวร้องไห้โศปนเตียงเหมือนเจียงไปลื้อยู่ตีไม่ใช่หรอ

หรือบางคนอาจเป็นเหมือนลั่วจื่อ ภายนอกดูเหมือนคนไม่สนใจอะไร ทั้งนั้น แต่ความจริงแล้วที่สนใจที่สุดก็คือศักดิ์ศรี สนใจมากถึงขั้นไม่ยอม ตรงไปตรงมาแม้แต่เวลาเผชิญหน้ากับตัวเอง

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ลั่วจื่อก็อดเงยหน้ามองมุมหนึ่งของไดอารี่เล่มใหม่ที่ โผล่ออกมาจากชั้นหนังสือไม่ได้

ทันใดนั้นเจียงไปลี่ก็เงยหน้าขึ้นมากะทันหัน การร้องไห้เป็นเวลานาน ส่งผลให้เสียงของเธอฟังดูอื้อเหมือนคนเป็นหวัด "ลั่วจื่อ เธอเปิดโน้ตบุ๊กอยู่ ใช่ไหม เปิดเพลงได้หรือเปล่า พอไม่มีเพลง ฉันร้องไห้แบบนี้ดูไม่ได้ บรรยากาศเลย"

ทุกครั้งที่เจียงไปลี่เสียใจก็จะกลัวความเงิบเป็นพิเศษ ตามที่อีกฝ่าย พูดไว้เองว่าการใช้ชีวิตอยู่กับคนที่เหมือน 'ภาพร่างจากวัตถุ' อย่างลั่วจื่อนั้น จำเป็นต้องใช้ความกล้าอย่างมากเลยทีเดียว

ลั่วจื่อไข้ปลายนิ้วแตะหน้าจอสัมผัสสองครั้ง รอหน้าจอโน้ตบุ๊กที่ดับลง สว่างขึ้นมาแล้วเลือกกดเล่นลิสต์เพลงสักลิสต์ ดนตรีที่ตั้งขึ้นมาเป็นเพลง 'Leichte Kavallerie'* เธอหัวเราะแบบไร้เสียงออกมาอย่างห้ามไม่ได้ ในสถานการณ์แบบนี้มีแต่จะยิ่งเสียบรรยากาศมากกว่าเดิม

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม การที่เจียงไปลี่พุ่งเข้ามาในห้องกะทันหัน ส่งเสียงร้องไห้โศปนอย่างไม่เสแสร้ง หรือเสียงเพลงคลอที่ไม่เข้ากัน สิ่งเหล่านี้ ล้วนมอบความมีชีวิตชีวากลับมาให้ลั่วจื่อที่เมื่อครู่รู้สึกวุ่นใจ เหนือศีรษะ ของเธอมีแสงอาทิตย์วูบไหวอยู่ ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปทั้งนั้น

ลั่วจื่อมองนิ้วชี้ข้างขวาที่เลอะหมึกปากกาตอนเขียนไดอารี่เมื่อครู่นี้ แล้วยิ้มออกมาบ้าง

* Leichte Kavallerie (ไลค์เทอ คาฟัลเลรี) อุปรากรภาษาเยอรมัน ประพันธ์โดยฟรานซ์ ฟอน ซูเป (Franz von Suppé)

ลูกพลับหนึ่งลูก อุบัติเหตุหนึ่งเรื่อง ไม่ได้หมายถึงอะไรทั้งนั้น
จะลนลานไปทำไมกัน

ห้องพักเล็กๆ ที่มีกระจกเสียงร่องให้กับเสียงทะเลาะกันทางโทรศัพท์
ดังออกมาห้องนี้ความจริงแล้วเป็นสถานที่ที่เงียบสงบที่หนึ่งเลยก็ว่าได้
เพราะตั้งแต่เล็กจนโตแล้วจื่อไม่เคยมีพื้นที่ว่างซึ่งชวนให้รู้สึกสงบใจแบบนี้
มาก่อน

ก็ให้เป็นแบบนี้ต่อไปแล้วกัน เธอคิด ประโยคที่ว่า 'ขอเพียงมีชีวิตที่
สุขสงบ สุขภาพแข็งแรงไปจนแก่เฒ่าก็พอ' โดยคร่าวๆ ก็หมายถึงเธอไม่ได้
หวังให้มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น และเธอเองก็ไม่ได้อยากได้อะไรทั้งนั้น

เธอไม่ได้อยากได้อะไรทั้งนั้น ลั่วจื่อย่ากับตัวเองอีกครั้ง

บทที่ 3

ช่วงบ่ายของวันรุ่งขึ้น ลั่วจื่อหยิบเพิ่มใส่ที่ใส่ใบสมัครกับใบเกรตตัวสำเนาเอาไว้ เดินออกจากหอพักไปที่ตึกคณะนิติศาสตร์เพื่อลงเรียนวิชาโท

เธอเดินไปตามถนนสายเล็กและคอยระวังลูกพลับบนหัวอยู่เสมอ จนกระทั่งเดินมาถึงบริเวณพื้นที่โล่งกว้างที่มีแสงแดดเจิดจ้า บนถนนมีรถจักรยานขี่กันขวักไขว่ไปมา ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเด็กสาวที่อยู่ใกล้ๆ กรีดร้องขึ้นกะทันหัน เมื่อมองตามสายตาของทุกคนไปก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังขี่จักรยานช้าๆ โดยไม่จับแฮนด์รถ มือหนึ่งถือถ้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปยี่ห้อคังซื่อฟู* อีกมือถือส้ม กินไปซี่ไปด้วยท่าที่สบายๆ อยู่ข้างหน้าไม่ห่างจากลั่วจื่อ ท้าที่เชื้องช้าแบบนั้นทำให้ลั่วจื่อมั่นใจว่าเขาจงใจทำ ไม่ใช่ว่ากินช้าไม่ทัน

ทุกครั้งที่ผ่านใครสักคน เขาก็จะยิ้มตาหยีถามว่า "กินข้าวหรือยัง ลองสักคำไหม บะหมี่คังซื่อฟู รสชาตินี้แหละ!" ห่างออกไปไม่กี่โกลมีกลุ่มผู้ชายยกโทรศัพท์มือถือขึ้นถ่ายรูปถ่ายคลิปกันอย่างลึบๆ ล่อๆ ลั่วจื่อจึง

* คังซื่อฟู (Master Kang) คือบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ครองตลาดหลักในจีน

มันใจมากขึ้นว่าเขาออกมาทำตัวตลกแบบนี้เพราะว่าแพ้นั่นกับเพื่อน
 ลัวจื่อคิดแล้วหลุดขาออกมา เมื่อชายหนุ่มหันกลับมาเห็นดวงตาก็ยิ้มๆ
 มือข้างที่ถือถ้วยก็เอียงเฉ ทาบะหมี่ก็สำเร็จรูปหกลใส่ตัวเองทันที
 บรรดาพรรคพวกพากันปรบมือโห่ร้อง ลัวจื่อฉีกยิ้มเจื่อนๆ ก่อนรีบหนี
 ออกไปจากตรงนั้น

เธอเดินเร็วเกินไป พอเงยหน้าขึ้นอีกทีก็พบว่าตัวเองเดินออกจาก
 เส้นทางไปตึกคณะนิติศาสตร์มาถึงหน้าซูเปอร์มาร์เก็ตเล็กๆ ตรงตึก
 สำนักงานฝั่งประตูตะวันออกแทนแล้ว เธอรู้สึกอึดอัดขึ้นมาจะทันหัน
 จึงเดินเข้าไปซื้อน้ำในซูเปอร์มาร์เก็ตซะเลย

แล้วเธอก็ได้พบกับเซิงไหวหนานที่นั่น
 วินาทีนั้นลัวจื่อหวาดกลัวถึงขั้นเงยหน้ามองหาต้นพลับในจินตนาการ
 ลู่ๆ ก็ได้มาเจอหน้าคนที่พักติไม่ค่อยได้เจอกันสองวันติดๆ เธอรู้ว่า
 พระเจ้าจะต้องเริ่มขยับนิ้วก้อยหาเรื่องแล้วแน่ๆ แต่เรื่องที่จะเกิดยังไงก็ต้องเกิด
 หลังเรียนมหาวิทยาลัยมาหนึ่งปีเต็ม นี่เป็นครั้งที่สามที่ลัวจื่อได้พบเขา
 พวกเขาคว้าชาอู่ฮั่วหงฉา* ขวดเดียวกัน ความจริงคือลัวจื่อตั้งใจเอื้อมไป
 จับชาขวดนั้น เธอไม่รู้ว่าไปเอาความกล้ามาจากไหน แต่ยังไม่ทันคิดอะไร
 ก็ยื่นมือออกไปแล้ว อย่างไม่รู้ตัวก็ตามเซิงไหวหนานแค่อ่อยชอโทษแล้วปล่อยมือ
 จากนั้นก็ย้ายไปหยิบอีกขวด ตอนที่เธอยิ้มหน่อยๆ เอ่ยว่า "ไม่เป็นไร" อย่าง
 ตื่นเต้น เขาก็หันกลับมาเดินไปตรงที่จ่ายเงินแล้ว กระทั่งคำว่าชอโทษของเขา
 เธอยังได้ยินไม่ชัด แต่วิเคราะห์ตามตรรกะว่าประโยคนั้นน่าจะเป็นคำว่า
 'ชอโทษ' เท่านั้น

ที่แท้เขาไม่รู้จักเธอ ไม่รู้จักจริงๆ

สมัยอยู่มัธยมปลายเธอเคยแอบคาดหวังในใจเงิบๆ อยู่สามปี เดว่า

* ชาอู่ฮั่วหงฉา (Afternoon Tea) เป็นชาดำแบรนด์ญี่ปุ่นในเครือบริษัท Kirin

อีกฝ่ายเห็นเธอเป็นคนแบบไหน ในเมื่อไม่ว่ายังไงเธอก็เคยหลงคิดมา โดยตลอดว่าตัวเองนับเป็นคนมีชื่อเสียงไม่มากไม่น้อยคนหนึ่ง จวบจนกระทั่งวันนี้ถึงได้รับคำเฉลยที่ตั้งหน้าตั้งตารอในที่สุด

คนมีชื่อเสียงอะไรกัน ก็แค่คนมีแค่ชื่อเฉยๆ เท่านั้นแหละ

ลั้วจื่อเหยียดมุมปากยิ้มใส่ตั้เย็น แต่เหยียดไม่ออก ต้องพยายามอีกครั้งถึงยิ้มออกมาได้

แต่ว่านี่อาจเป็นแค่วันพิเศษวันหนึ่ง เธอได้หักทนายเขาเป็นครั้งแรก แม้จะหักกับแฟนหลังก็ตาม

พนักงานเก็บเงินโบกนิ้วไปมาตรงหน้าเล็กน้อย เธอถึงได้สติกลับมา รีบยื่นขวดชาดำออกไปให้

ชาดำขวดนั้นเป็นระยะทางที่ไกลที่สุดระหว่างเธอกับเขาในชีวิตนี้ แต่ไม่ได้มีคำบรรยายอย่าง 'ปลายนิ้วของเขาเย็นเล็กน้อย ให้ความรู้สึกเย็นสบาย ในตอนที่บัดผ่านหลังมือของฉันไป' แบบในวรรณกรรมเลยสักนิดเดียว สมอมของเธอล้วนโพลน นึกอะไรไม่ออกทั้งนั้น

จากนั้นลั้วจื่อก็พยายามเปิดขวดชาอยู่นานแต่เปิดไม่ออก จนเดินมาถึงหน้าตึกคณะนิติศาสตร์แล้ว ฝ่ามือทั้งสองข้างของเธอล้วนแดงก่ำ ตรงง่ามนิ้วไป มือขวามีรอยเส้นตรงเล็กละเอียดของฝ่าขวดประทับอยู่ แต่เธอก็ยังไม่ได้ตี๋มสักอีกอยู่ดี

กว่าลั้วจื่อจะจัดการธุระที่ตึกคณะนิติศาสตร์เสร็จออกมาก็สามโมงแล้ว เธอชอบช่วงเวลานี้มาก แสงแดดเจิดจ้าแต่ไม่บาดตา ลั้วจื่อเดินไปพลาจสำรวจขวดชาในมือไปพลาจ ในตอนที่เงยหน้าขึ้นอีกครั้งก็พบว่าตัวเองเดินกลับมาที่ซูเปอร์มาร์เก็ตหน้าตึกสำนักงานฝั่งประตูตะวันออกอีกครั้ง อย่างงงๆ

ผีบังตาเธอ เธอหลุดขาอย่างไรเสียง สายตามองไปทางประตู

มหาวิทยาลัยโดยไม่ตั้งใจ แต่แวบแรกก็มองเห็นนักศึกษาหญิงผมดำ ทรงหางม้า สวมเสื้อแจ็กเก็ตสีแดง เรียกได้ว่าเป็นคนสวย จะให้ไม่สังเกตเห็น ยังก

แต่ที่สะดุดตาไปมากกว่านั้นคือคนที่อยู่ข้างๆ หญิงสาว รอยยิ้มเเขาะตัวเองที่เหยียดออกมาเพราะถูก 'ผีบังตา' ของลั่วจื่อชิงค้าง อยู่บนใบหน้า

เซิ่งไหวหนาน เขาสวมเสื้อไหมพรมคอวีสีดำ สองมือล้วงกระเป๋ากางเกง กำลังเผชิญหน้ากับหญิงสาวด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก ท่าทางที่ยืนอยู่บนบันได เหมือนคนที่มองลงมาจากมุมสูง ส่วนหญิงสาวจับแขนเสื้อเขาไว้ไม่รู้กำลัง พุดอะไร ดูท่าทางแล้วเหมือนจะไปต่อกันไม่รอด

นี่สิถึงจะเป็นผีบังตาของจริง วนไปวนมา ก็ไม่ถึงว่าจะได้เจอเขา อีกครั้ง

ชั่วพริบตานี้ลั่วจื่อรู้สึกเหมือนจะหายใจไม่ออก แต่จากนั้นก็ สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วก้าวเท้าออกไปอย่างไม่ลังเล ใบหน้าก็มลงเล็กน้อย แกล้งทำเป็นไม่ทันเห็นละครนำสนุกตรงหน้านี้ แล้วเดินเบียดหัวไหล่ นักศึกษาหญิงคนนั้นบนชั้นบันไดที่คับแคบ จากนั้นเมื่อเธอยื่นหน้าอีกครั้ง ก็แกล้งทำเป็นไม่ได้ตั้งใจ ปากพุดว่า "โอ๊ะ! ขอโทษจริงๆ ค่ะ"

เธอต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ เธอกำลังทำอะไรกัน

ในตอนนั้นเองเซิ่งไหวหนานก็รับคำต่อทันท้อย่างรวดเร็ว "ลั่วจื่อ?"

โดยไม่รอให้ลั่วจื่อพยักหน้าด้วยความตกใจ เซิ่งไหวหนานก็ยิ้มน้อยๆ เอยกับหญิงสาวคนนั้นต่อว่า "ฉันกับเพื่อนมีเรื่องจะคุยกัน เธอกลับไปก่อนเถอะ"

เห็นได้ว่าศักดิ์ศรีของหญิงสาวที่ย้ายไปอยู่บนแขนเสื้อของเซิ่งไหวหนาน เมื่อครั้งนั้นถูกเก็บกลับมาแล้วในตอนที่มีเพศเดียวกันอีกคนปรากฏตัว เธอชะงักไป เก็บสีหน้าก่อนยิ้มตอบ "อืม งั้นไว้พวกเราค่อยคุยกันต่อ ฉันส่งแบบฟอร์ม ของรุ่นพี่เงินให้นายแล้วนะ"

คาดว่าประโยคนี้คงจะไม่เชื่อมกับประโยคก่อนหน้า สีหน้าแข็งโหวหนาน จึงเงื่อนไปเล็กน้อย หญิงสาวเดินจากไป กิริยาเซิดหน้าน้อยๆ ของเธอ แฝงไปด้วยความหยิ่งทะนงเล็กๆ รวากับมีมาตั้งแต่เกิด สายตาไม่ได้มอง มาทางลั่วจื่อแม่แต่หนีตเดียว

ลั่วจื่อหันกลับมามองแข็งโหวหนานหลังอีกฝ่ายเดินจากไปไกลแล้ว เธอยิ้มแล้วเอ่ยว่า "อ้อ คือว่าเดิม...นี่ นายควรจะขอบคุณฉันหน่อยจริงไหม"

เฟิงจะพูดออกไปเธอก็อยากจะทำลั่นตัวเองทันที *ใจเย็น ลั่วจื่อ เธอ เป็นอะไรไป ใจเย็นสิ!*

แข็งโหวหนานดูตกใจเล็กๆ แต่ลั่วจื่อตั้งใจมากที่อีกฝ่ายไม่ได้เลือกที่จะ แกล้งโง่ ทว่าพยักหน้าอย่างใจกว้างพร้อมพูดว่า "งั้นเดี๋ยวฉันเลี้ยงกาแฟเธอก็แล้วกัน ขอขอบคุณนะ"

นี่สิถึงจะเป็นแข็งโหวหนาน

ดังนั้นเธอก็ห้ามลนลานเหมือนกัน

ลั่วจื่อพยักหน้าตาม "งั้นก็รับกวนด้วยนะ"

เพียงแต่ดูเหมือนเธอจะไม่ได้รู้สึกดีใจมากนัก

บางทีอาจเพราะการพบหน้ากันครั้งแรกที่เธอเฝ้ารอมานานมันปลอมเกินไป เสแสร้งเกินไปแล้วจริงๆ

ไม่ต้องคิดมาก เธอเดินไปบอกกับตัวเองไป แต่ถือว่าโอกาสลำเอียง ให้กับคนที่เตรียมตัวพร้อม เวลาที่เธอใช้เตรียมตัวนั้นนานเกินไปแล้วจริงๆ

เธอเดินตามฝีเท้าของเขาไปอย่างมั่นใจ ทว่าในตอนหันตัวกลับเธอก็เจอชนกับคนที่เดินผ่านมาเข้าให้ เมื่อลั่วจื่อรีบเอ่ยขอโทษพลางก้มหน้าลง ทักผมแล้วนิ้วแตะโดนตั้งหูซ้ายถึงได้รู้ว่ามันร้อนลวกจนหน้าตกใจ

ตอนที่นั่งอยู่ในร้านกาแฟ ลั่วจื่อดูระมัดระวังตัวมากเกินไปเล็กน้อย เธอใช้นิ้วสางผม เขยียดหลังตรงตลอดเวลา ทั้งยังรู้สึกตัวว่าเหมือนจะเกร็ง

เกินไปจึงขยับตัวไปมาจนกระทั่งหาท่าที่สบายที่สุดบนโซฟาพบ หลังทำท่าขยับเคลื่อนไหวพวกนี้เสร็จเธอก็รีบเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มให้เขา ทว่ากลับเห็นเชิงไหวหนานกำลังมองแผ่นรองถ้ายบนโต๊ะเหม่อลอยออกไป

รอยยิ้มของลั่วจื่อแข็งค้างอยู่บนใบหน้า เธอรู้สึกวางหน้าไม่ติดเล็ก ๆ จึงตัดสินใจเบี่ยงหน้าหลบแสงแดดที่ส่องทแยงเข้ามาบาดตาแทน

เธอพยายามเค้นจนสุดสมองแต่ก็ยังทำลายความเสียไม่ได้ ในเวลาแบบนี้เธอควรจะทำอะไรดี ไม่ใช่ว่าไม่เคยมีใครจีบเธอ ไม่ใช่ว่าไม่เคยนั่งกินข้าวพูดคุยตามธรรมชาติกับผู้ชาย แต่ในวินาทีนี้อีกฝ่ายคือเชิงไหวหนาน อีกฝ่ายคือเชิงไหวหนาน!

เรื่องทุกอย่างเกิดขึ้นกะทันหันเกินไป ทำให้รับมือไม่ทันจริงๆ ต่อให้เธอเป็นคนสร้างมันขึ้นมาเองก็ตาม

ในตอนนั้นเองเชิงไหวหนานก็หลุดออกจากวงรัศมีของตัวเอง เขาเริ่มเปิดปากเอ่ยด้วยสีหน้าเป็นธรรมชาติ "จริงสิ เธอ...รู้จักฉันไหม ฉันชื่อเชิงไหวหนาน"

เขาแนะนำตัวเองกับเธอ นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่เขาแนะนำตัวเองกับเธอ ครั้งแรกเกิดขึ้นมานานเกินไป เธอไม่กล้าหันหน้ากลับไปมอง ครั้งที่สองเกิดขึ้นอย่างเป็นทางการ ทว่าเขาไม่ได้พูดแค้กับเธอ

นั่นเป็นในงานครบรอบวันสถาปนาโรงเรียนแปดสิบแปดปีสมัยมัธยมปลายปีที่สอง เขาในฐานะตัวแทนนักเรียนขึ้นไปพูดอยู่บนเวที คำพูดที่เอ่ยแนะนำตัวเองคือ 'สวัสดิ์ศรีครบทุกคน ผมชื่อเชิงไหวหนาน มาจากมัธยมปลายปีที่สอง ห้องสาม'

ในทุกๆ งานพิธีเปิดปิดการศึกษาที่เป็นระบบขั้นตอนซ้ำซากยาวนาน ตั้งแต่สมัยประถมมาจนปัจจุบัน คำพูดอีกหืมของบรรดาเครื่องจักรตัวแทนนักเรียน สคริปต์ที่เขียนไว้ล่วงหน้ามาอย่างดีแล้วพลิกเปิดหน้าเสียงดังพื๊พพื๊ อย่างไรก็ตามในใจของลั่วจื่อมีแค่ประโยคหนึ่งที่ไม่ได้เปลี่ยนไป เธอ

ในฐานะนักเรียนเวรยืนอยู่ตรงมุมมืดด้านล่างเวที มองไม่เห็นเจ้าของเสียง แต่ลำโพงตั้งอยู่ด้านหลังเธอนี่เอง เสียงทุ้มกังวานของเด็กหนุ่มดังเข้ามาในหูของเธอโดยไม่ทันตั้งตัว เธอรีบคว้าราวกันข้างตัวอย่างลนลานแล้วพอลมหายใจออกมาเบาๆ จากนั้นก็ก้มหน้าลงท่ามกลางเสียงกระซิบกระซาบอันตื่นเต้นของคนดู บนใบหน้ามีแต่ความเรียบเฉยไร้อารมณ์อยู่ตลอดเวลา

"ฉันรู้จักนาย" เธอพยักหน้า

"โอ้! งั้นเหรอ"

เธอควรจะเล่าต่อว่ารู้จักได้ยังไงใช่ไหม บอกว่าเขาอดเยี่ยมมาก มีชื่อเสียงมาก ทุกคนต่างรู้จักเขา คำพูดเสียนๆ ขนาดนี้ เขาชอบฟังก็แปลกแล้ว

หลังเซ็งไหวหนานอุทิศคำพูดเปิดประเด็นให้ก็เหมือนไม่มีอะไรจะพูดต่อแล้ว แต่มองไปเขาก็ไม่ได้รู้สึกกว่าสถานการณ์แบบนี้เอาอีกอึด ยิ่งไม่ได้พยายามหาหัวข้อสนทนาจนเหนื่อย แคมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างเอื่อยเฉื่อย ความสบายใจในแววดากลายมาเป็นสิ่งเปรียบเทียบชัดเจนกับความเสแสร้งเมื่อครู่นี้ของลั่วจื่อ

ท่าทางสบายๆ แบบนั้นของเขาสร้างความเจ็บแสบๆ ให้กับลั่วจื่อ กะทันหัน ความเจ็บปวดที่ซ่อนลึกอยู่ในใจเธอมาหลายปีกลายเป็นของแหลมคมขึ้นมาในเสี้ยววินาที ตัวเองจะคอยระมัดระวังตัวไปถึงเมื่อไหร่กัน

เธอวางแก้วลงพลางกระแอมกระไอ "ตอน ม.ปลาย เคยได้ยินเรื่องของนายอยู่ แต่ว่าไม่ค่อยได้เจอหน้า นั่นกับคนรอบตัวหลายคน เป็นแบบนี้กันทั้งนั้น พวกเรารู้จักชื่ออีกฝ่าย แต่ไม่เคยทำความรู้จักกันจริงๆ จับคู่ชื่อกับใบหน้าไม่ได้ แต่ว่านายเป็นคนมีชื่อเสียงจริงๆ เวลาเดินผ่านไปไหนก็มักจะได้ยินคนตะโกนว่า 'ดูสิ! นั่นเซ็งไหวหนาน' ดังนั้นฉันก็เลยรู้จักนาย"

เซ็งไหวหนานยิ้ม เผยฟันขาวดูดีให้เห็นก่อนเอ่ย "ใช่แล้ว ฉันก็เหมือนกัน อยู่ในโรงเรียนเดียวกันมาสามปี ไม่ว่ายังไงก็ต้องคุ้นหน้ากันบ้าง บางครั้งอาจเป็นเพราะเกิดเรื่องบางอย่างเลยได้คุยกันขึ้นมาเฉยๆ อย่างเช่น

เหยียบเท้าอีกฝ่ายบนรถเมล์ ไม่มีเศษเงินก็หันไปขอยืมเพื่อนไม่รู้จักที่
คันทา หรือว่า..."

"หรือไปกินข้าวที่โรงเรียน ไปกตน้ำระหว่างคาบแล้วบังเอิญทำน้ำหกใส่
อีกฝ่าย ถ้าไม่ได้มีเรื่องก็ไม่ได้รู้จักกัน" ลั่วจื่อต่อประโยค เธอเห็นสีหน้าอ่อนคลาย
ของเซิ่งไหวหนานแข็งค้างไปเล็กน้อย เรื่องนี้เองก็อยู่ในการคาดการณ์ของเธอ

ถ้าไม่ได้มีเรื่องก็ไม่ได้รู้จักกัน เหมือนกับนายและแฟนเก่านายไงล่ะ

ประโยคนี้ทำร้ายเซิ่งไหวหนานมากเสียยิ่งกว่าที่ลั่วจื่อจินตนาการไว้

เธอไม่รู้ว่าจะทำไมต้องพูดออกไปแบบนั้น รู้ทั้งรู้ว่าอาจทำให้เขารู้สึกแยะ
แต่อย่างไรก็ตามพอพูดออกไปแล้วได้เห็นปฏิกิริยาของเขา ลู่จื่อ เธอก็รู้สึก
มีความสุขขึ้นมา มีความสุขอยู่ในมุมมืด เหมือนได้แก้แค้นสำเร็จ

แก้แค้นอะไร เพราะว่าเมื่อครู่นี้เขาดูใจกว้างกว่าตัวเธอเองที่ใจแคบ
งั้นเหอ

ลั่วจื่อบอกไม่ถูก

เหมือนกับในอากาศมีลั่วจื่ออีกคนลอยตัวอยู่ ขณะที่กำลังเขินเขี้ยว
เคี้ยวฟันอย่างแค้นเคืองใส่เซิ่งไหวหนาน ก็เหลือบตามองความใจแคบและ
เสแสร้งของลั่วจื่อที่นิ่งอยู่ตรงนั้นอย่างเย้ยหยันด้วยเช่นกัน

เธอหลบแก้วกาแฟในมือ ความคิดลอยออกไปไกลมากขึ้นเรื่อยๆ

บทที่ 4

แก้วกาแฟดูคุ่นตาอยู่เล็กน้อย

ทันใดนั้นก็นึกได้ว่าสมัยเด็ก ตอนที่แม่กำลังจะตักงานจากงานในโรงงาน แม่เคยพาเธอไปให้ของขวัญคุณป้าฝ่ายบุคคลสักคนที่บ้านของอีกฝ่าย ตอนนั้นเธอไปนั่งอยู่ในห้องของพี่สาวตัวน้อย มือถือแก้วโกโก้และลูบไล้มัน รอบแล้วรอบเล่าแบบในตอนนี้เป็นเช่นเดียวกัน

'แก้วสวยไหม' พี่สาวตัวน้อยคนนั้นบ่นปากถาม

เธอพยักหน้าอย่างสุภาพ

'สวยใช่ไหมละ ซื่อไม่ได้ละสิ ชุดนี้แพงมากเลยนะ ถ้าทำแตกจะให้เธอชดเชย!' พี่สาวตัวน้อยเซิดหน้า แคนเสียงฮีแล้วเดินออกจากห้องไป ทิ้งเธอไว้ตามลำพัง

'สวยบ้าอะไรละ' ล้วงจี้ตัวน้อยมองเพดานพร้อมกระซิบ 'เหมือนซี่ซัดๆ'

"เหมือนซี่มากจริง ๆ นะ" ล้วงจี้ที่โตแล้วพุดพิมพำกับตัวเองนิ่งๆ
แก้วกาแฟที่อยู่ในมือตอนนี้เป็นสีน้ำตาลเข้มทั้งยังขดเป็นเกลียว

เชิงไหวนานทนวนางมาดไม่ไหวแล้วอย่างเห็นได้ชัด เขาสำลักน้ำ หัวเราะออกมา ทำให้ล้วงจี้หลุดจากภวังค์

เขาชอบหายใจถาม "เธอพูดถึงแก้วเหรอ รูปร่าง หรือว่าสี"
 ลัวจื่อออกไปสักพักถึงได้มีปฏิกิริยากลับมาซ้ำๆ

"ทั้งคู่" เธอเองก็ยิ้มจนตาหยักโค้ง

"ความจริงแวบแรกที่ฉันเห็นแก้วใบนี้ก็คิดเหมือนกัน แต่พวกเขา
 บอกว่าฉันคิดอะไรต่างๆ"

"นายตั้งใจจะบอกว่าคุณคิดอะไรต่างๆ เหรอ" ลัวจื่อรู้สึกหัวเราะไม่ได้
 ร้องให้ไม่ออก

อยู่ดีๆ บรรยากาศก็ผ่อนคลายลงแล้ว

พวกเขาพูดคุยถึงเรื่องเพื่อนกับอาจารย์ที่รู้จักร่วมกัน วิจารณ์วิชา
 ที่เคยลงเรียนเหมือนกัน หัวข้อสนทนาสารพัดเรื่อง แต่ไม่ได้คุยเรื่องซุบซิบ
 นินทา ทั้งคู่ต่างมีท่าทีสุภาพและระมัดระวัง ถามตอบกันอย่างฉลาดเฉลียว
 ไม่มีพลาตทำให้กันตั้งแต่ต้นจนจบ

ทั้งกลัวว่าบรรยากาศจะกร่อย แล้วก็กลัวว่าจะพูดมากเกินไปด้วย

คนที่อยู่ในแสงไฟคนนั้น ถูกแสงและเงาแบ่งแยกจนมองเห็นส่วนที่
 สว่างไสวและส่วนที่มีตมโนได้อย่างชัดเจน เวลาลัวจื่ออยู่ต่อหน้าเขา ไม่ว่า
 จะยิ้มยังงี้ก็รู้สึกไม่เป็นธรรมชาติ เธอยังรู้ว่าความจริงแล้วเขามีอาการ
 ใจลอยอยู่ตลอดเวลา ความสนใจสักสามส่วนของเขาไม่รู้ลอบไปอยู่ที่ไหน
 แต่เธอสามารถสัมผัสได้

ตอนที่เขาพูดว่าชอบเสียงไวโอลิน ลัวจื่อตื่นเต้นมาก เริ่มพูดเจ็ยแจ้ว
 กับเขาว่าตอนเด็กตัวเองไม่ตั้งใจเรียนไวโอลิน เคยเอาโน้ตเพลงกับเก้าอี้
 ออกมาจัดฉากสร้างสถานการณ์หลอกแม่ พูดไปได้ครึ่งทางเธอก็เงิบไป
 กะทันหัน เพราะว่าสายตาของเขาลื่อนลอยออกไปที่ละนิดๆ เขายิ้มขึ้น
 จากนั้นสายหน้า สดท้ายก็ยิ้มโง่ๆ

ลัวจื่อหยุดพูดไปเป็นเวลานาน แต่เขายังคงจมอยู่ในโลกของตัวเอง
 ทั้งยังแผยรอยยิ้มหลากหลายรูปแบบออกมา

ชั่วพริบตาที่เธอทั้งโมโหและรู้สึกเหมือนถูกเหยียดหยาม แต่หลังจากนั้นไม่นานในสายตาของเธอก็เต็มไปด้วยภาพของเซ็งโงงที่ถูกแสงอาทิตย์สีทองอาบย้อม ลมหายใจอันเยียบสงบ รวมถึงการอมยิ้มมุมปากอย่างมีความสุขของเธอ

เธอไม่รู้ว่าตัวเองกำลังรู้สึกอะไร กระอักกระอ่วนและหงุดหงิดจากการที่เธอเห็นความคิดหาหัวข้อสนทนาขึ้นมาว่าถูกเขาเมินข้าม ดีใจที่ถูกความหล่อสุขุมของอีกฝ่ายดึงดูดจนหัวหมุน หรือมีความสุขอันต่อยตาที่แค่ได้นั่งมองเขาอยู่ฝั่งตรงข้ามก็พอแล้ว

ลัวจ้อจับจ้องรอยยิ้มขมขื่นของเธออยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งเซ็งโงงที่หัวหนานรู้สึกตัว เขาเอียงศีรษะมองเธอ แต่เธอก็ยังพูดอะไรไม่ออก

ท่าทางของเธอเหมือนคนที่ตั้งใจเล่นเกม PSP* มากเกินไป พอเงยหน้าขึ้นเห็นว่าถูกอาจารย์มองอยู่ก็เงอะงะ ทำอะไรไม่ถูก ทั้งยังไม่กล้าหุหนหันทำอะไรทั้งนั้น ใครจะไปรู้ว่าอาจารย์แค่เพิ่งเห็นว่าตัวเองไม่สนใจเรียนเลยเตือนด้วยสายตาหรือว่าเรียกชื่อให้ตอบคำถามกันแน่ ลัวจ้อคิดว่าเธอควรจะเอ่ยตัดพ้อว่า 'นายได้ฟังฉันพูดบ้างไหมเนี่ย' ไซ้ใหม่ อย่างน้อยก็ให้แนวทางในการขอโทษกับเขา

แต่เธอแค่ยกมือขึ้นเรียกพนักงานมาเก็บเงิน

"ขอบคุณนายมาก อย่าเบียดไม่จ่ายละ" เธอยิ้มอย่างสดใสและดูจริงจังออกมา

การเสแสร้งที่เธอถนัดที่สุดก็คือการเสแสร้งจริงจังนี่แหละ

พอแค่นี้เถอะ เธอคิด

"ให้ฉันส่งเธอกลับหอพักเถอะ" เซ็งโงงหนานเกาทัณฑ์ทย ยิ้มพลางเอ่ยอย่างรู้สึกผิด "พักที่ไหนเธอ"

* PSP (PlayStation Portable) เครื่องเล่นเกมแบบพกพาที่พัฒนาโดยบริษัท Sony

"ไม่ต้องหรอก ความจริงเมื่อก็ฉันแค่ออกมาเดินเล่น ยังไม่คิดจะกลับนะ"

ขณะที่คุยกันมาถึงตอนนี้ก็มีผู้ชายผิวคล้ำคนหนึ่งเดินตรงมา เขาซุกเชิงไหวหวนเบาๆ ไปหนึ่งหมัดพร้อมเอ่ยแซว "นายแอบมาเดดกับใครกัน นี่มันคนที่เท่าไรแล้วเนี่ย"

"นายบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป?" ล้วงจื๊อขึ้นมาได้ คนคนนี้ก็คือผู้ชายที่ขี้จักรยานไปกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปไปคนนั้น

ผู้ชายสองคนหันมามองเธอด้วยสีหน้างงวยพร้อมกัน เธอโบกมือพร้อมเอ่ยขึ้น "ฉันไปก่อนละ บาย"

"ไม่จริงน่า ฉันมารบกวนการเดดของนายเข้าหะอ คนสวย พวกนายคุยกันต่อเลย ฉันจะหายตัวไปเดี๋ยวนี้แหละ!"

ความโกรธที่ล้วงจื๊อดเก็บเอาไว้ในใจเหมือนจะหาทางออกเจอในที่สุด เธอซ่อนสายตามองใบหน้ายิ้มแย้มของผู้ชายคนนั้นก่อนยกมือขึ้นบีบจมูกเบาๆ แล้วเอ่ยหนึ่งๆ ว่า "ฉันก็คิดว่าคุณควรจะหายตัวไปจริงๆ เหงื่อของคุณเป็นกลิ่นเนื้อผัดซอสทั้งนั้นเลย"

เชิงไหวหวนหัวเราะเสียงดัง ส่วนชายผิวคล้ำถูกสายตาของเธอที่มแทงจนสติหลุด เขาอึ้งไปนานถึงได้จับปกเสื้อเชิ้ตขึ้นมาดมใกล้ๆ จมูกแล้วพึมพำ

"ฉันเพิ่งเปลี่ยนเสื้อมานะ..." ผ่านไปนานเขาถึงได้ยิ้มโง่งๆ แล้วพูดว่า "ขอโทษที!" จากนั้นก็วิ่งหนีไป

คราวนี้เชิงไหวหวนให้ความสนใจกับเธอเต็มที่ ทว่าแววตาของล้วงจื๊อทั้งคมปลาบและเฉยชา

เชิงไหวหวนชะงักไปเล็กน้อย เขาเหมือนกำลังตั้งใจใคร่ครวญบางอย่าง ผ่านไปครู่ใหญ่ก็เอ่ยว่า "ขอโทษนะ"

ล้วงจื๊อยกไหล่ ปรະกายแหลมคมตอนเผชิญหน้ากับชายผิวคล้ำสลายหายไปจนหมดแล้ว เธอรู้สึกเหนื่อยขึ้นมาจึงแค้มยิ้มน้อยๆ ตอบ

"ขอบคุณที่เลี้ยงนะ ไปละ"

เธอหันหลังเดินไปไกลมากแล้วในตอนที่ยังหันหน้ากลับไปอีกครั้งอย่างกะทันหัน

แผ่นหลังของเซ็งไหวหนานยังคงตั้งตรงดูดี ปอยผมโบกสะบัดเล็กน้อย แกว่งไกวไปมาอยู่ในสายตาของเธอ

ดูเหมือนจะต่างไปจากแผ่นหลังที่เดินอยู่ด้านหน้าตนเองทุกเช้าสมัยมัธยมปลายอยู่บ้าง แต่ก็ดูเหมือนไม่มีอะไรแตกต่างกัน

"เซ็งไหวหนาน!"

ลั่วจื่อได้ยินเสียงตัวเองชัดเจน ในที่สุดเธอก็ได้ตะโกนเรียกชื่อของเขา ใส่แผ่นหลังของเขา

วันนี้เป็นวันแห่งประวัติศาสตร์วันหนึ่ง ต่อให้ไม่นับว่ามีความสุขก็ตาม

"ขอบคุณที่นายเลี้ยงกาแฟฉัน แต่ว่ากาแฟแก้วนี้ถือว่าฉันแบล็กเมลล์เอามากี่แล้วกัน ความจริงแล้วฉันตั้งใจเข้าไปแก้ไขสถานการณ์ให้ ฉันเห็นพวกนายไปต่อกันไม่รอดแล้วก็เลยเข้าไปยุ่งทำตัวเป็นฮีโร่เอาเอง ยังดีที่นายจำได้ว่าฉันเป็นใคร ไม่งั้นฉันอาจจะต้องแกล้งทำเป็นคนบ้าผู้ชายมาจู่โจมทำร้ายนายแล้ว ครึ่งหน้าเวลาเจอเรื่องแบบนี้อย่ามาเคลียร์กันหน้าประตูซูเปอร์มาร์เก็ตจะดีที่สุด ตรงนั้นคนพลุกพล่านไปมา ถึงนายจะนั่งมากแต่มันไม่ดีกับผู้หญิงคนนั้น ต่อให้เธอจะมุกตะลุกว่านี่ไม่สนใจอะไรกว่านี้ แต่การถูกคนมากขนาดนั้นเห็นยังงี้ก็รู้สึกไม่ดี พอกลับไปขย้อนนี่ก็ดูจะต้องเสียใจภายหลังมากแน่ๆ แน่หนอนว่าฉันเองก็ไม่มีสิทธิ์มาเตือนอะไรนาย ฉันแค่อยากอธิบายเหตุผลที่ฉันปรากฏตัวซะหน่อย หวังว่านายจะไม่ถือสาละ"

ลั่วจื่อเทอออกมาหมดหน้าตัก หลังพูดจบก็ยิ้มอย่างตรงไปตรงมา

นี่เป็นรอยยิ้มที่เป็นธรรมชาติจริงๆ เพียงหนึ่งเดียวของเธอในวันนี้

รอยยิ้มของเซ็งไหวหนานเองก็จริงใจมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด "ขอบคุณนะ"

"ไม่เป็นไร" เธอยิ้มน้อยๆ ก่อนเอ่ยต่อ "นายเองก็มีไหวพริบ ปฏิภาณ ตอบสนองที่เป็นเลิศของนายมองแวบเดียวก็รู้ว่าได้มาจากประสบการณ์จริง หลายครั้ง"

รอยยิ้มของเขาเบิกบานยิ่งกว่าเก่า แต่ไม่ได้โต้แย้งเธอกลับ ทั้งยัง โพล่งประโยคหนึ่งที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับสัณนิศออกมา "น่าเสียดายจริงๆ ที่ตอน ม.ปลาย ไม่ได้รู้จักเธอ"

ลั่วจื่อได้ยินประโยคนี้แล้วรอยยิ้มก็จางหายไป

เรื่องที่น่าเสียดายยังมีมากกว่านั้นเยอะ เธอไม่ได้ตอบอะไร แค่หันหลัง เดินจากไปทันที

เชิงไหวนานยืนมองแผ่นหลังของเธออยู่ที่เดิมสักพัก สองมือล้วง กระเป๋ากางเกงยื่นโป้งมอยู่แบบนั้นครู่ใหญ่ ไม่ได้สังเกตเห็นว่าบรรดาผู้หญิง ที่เดินเข้าออกหอพักไปมาล้วนแอบชำเลืองมองตัวเองทั้งสิ้น ก่อนเขาจะ ผีวปากออกมาพลาญยักษ์ไหลแล้วหันตัวเดินไปทางซูเปอร์มาร์เก็ต เขายัง ไม่ทันได้ซื้อผงซักฟอกเลย

เดินไปได้สองก้าวเขาก็หยุดลงอีกครั้ง จากนั้นหยิบโทรศัพท์มือถือ ออกมาเปิดแอปฯ รายชื่อผู้ติดต่อแล้วกรอกตัว 'L' ลงไป หน้าจอแสดง รายชื่อยาวเหยียดขึ้นมาทันที เขาบัดหน้าจอไล่หาชื่อ 'ลั่วจื่อ' จนพบ

ช่วงเข้ามหาวิทยาลัย เขาได้ขอยืมรายชื่อเพื่อนร่วมโรงเรียนเงินหวามาจากรุ่นพี่ผู้หญิง แล้วเซฟเบอร์โทรศัพท์กับอีเมลของเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย P ทุกคนที่เขาทั้งรู้จักและไม่รู้จักเอาไว้

ถึงยังงี้ก็ต้องมีสักวันที่ได้ใช้งาน

ลั่วจื่อสัมผัสได้ว่าโทรศัพท์มือถือสั่น เมื่อหยิบขึ้นมาดูก็เห็นหน้าจอโชว์ ข้อความแจ้งเตือนว่า 'คุณได้รับข้อความใหม่หนึ่งข้อความจากเชิงไหวนาน'

'ฉันขอเบอร์โทรของเธอมาจากเพื่อนที่เธอรู้จัก นี่เป็นเบอร์ของฉัน
เซ็ง'ไหวหนาน'

ลัวจื่อถอนหายใจเบาๆ

ความจริงเธอรู้เบอร์ของเซ็ง'ไหวหนานมานานแล้ว ช่วงเข้ามหาวิทยาลัย
ใหม่ๆ เธอเคยวิ่งไปที่หอพักของรุ่นพี่ผู้หญิงเพื่อขอยืมรายชื่อเพื่อนร่วม
โรงเรียนเงินหวา ตอนนั้นเธอหน้าแดงอธิบายกับรุ่นพี่ว่าตัวเองอยากรู้จัก
เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย P ที่มาจากโรงเรียนเดียวกันเยอะๆ วันหน้าจะได้
ช่วยเหลือกันได้ ความจริงแล้วอีกฝ่ายไม่ได้สนใจสักนิดว่าเธอพูดอะไร
รุ่นพี่ที่แตะแอปเปิ้ลไปพลาจิงตั้งเอกสารจากชั้นหนังสือยื่นให้เธอ

ลัวจื่อเซฟแค่เบอร์ของเขาเอาไว้ แต่ไหนแต่ไรมาเธอไม่เคยโทรออก
ไปหาเบอร์นี้ แต่มันก็ยังคงอยู่ในลิสต์รายชื่อผู้ติดต่อ

ทันทีที่คิดว่าเซ็ง'ไหวหนานถามเบอร์โทรของตัวเองจากคนอื่น เธอก็
มีความสุขขึ้นมาเล็กๆ อดคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายจะล้อเขาใหม่ว่า 'เฮ้! นายจะ
ถามไปทำไมกัน วางแผนอะไรไว้หรือไง' แต่ว่าความสุขแค่ชั่วพริบตานั้น
ก็ถูกความผิดหวังล้าลึกปกคลุมอย่างรวดเร็ว

ได้รู้จักกันแบบนี้ซะแล้ว

ทั้งๆ ที่เธอรอมานาน จินตนาการมานานขนาดนั้น แต่ตอนนี้เธอกลับ
ไม่มีความสุข ลัวจื่อเฝ้านำมองท้องฟ้าผืนใหญ่ของฤดูใบไม้ร่วงที่ปราศจากเมฆ
ในใจคิดว่าความฝันของมันเป็นจริงทุกอย่างนี่ซะแล้ว

ในตอนที่มีความฝันของเธอเป็นจริง อีกฝ่ายกำลังใจลอย

พอแค่นี้ ช่างมันเถอะ...

จะเป็นละครแนว 'ฉันรักเธอ แต่มันไม่เกี่ยวอะไรกับเธอ' จริงๆ นั่นหรือ

ลัวจื่อรู้สึกว่าเป็นข้ออ้างที่ดูมีวรรณศิลป์และสูงส่ง เรียกศักดิ์ศรีของ
คนจำนวนนับไม่ถ้วนรวมถึงตัวเธอเองด้วยกลับมา

เธอรักษาข้อความนั้นเป็นอย่างดี ก่อนเก็บโทรศัพท์มือถือกลับเข้าไป
ในกระเป๋ากางเกงโดยไม่ได้ตอบกลับไป

ทว่าหลังกลับถึงห้องพัก เธอคิดๆ แล้วก็ยังคงป็นขึ้นเก้าอี้อย่าง
ระมัดระวัง เอาขวดชาดำที่ 'ให้ตายเธอก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้' ซึ่งเธอแย่งมัน
มาได้ขวดนั้นวางตั้งไว้ด้านบนสุดของตู้ ตรงตำแหน่งที่แทบจะแตะโดน
เพดาน จากนั้นก็กระโดดลงจากเก้าอี้แล้วเงยหน้ามองมันเงิบๆ ซึ่ชมน
ขวดชาที่ถูกแสงอาทิตย์ตกดินซึ่งทอแสงเฉียงๆ เข้ามาตกระทบบจนเป็น
ประกายระยับราวกับอำพัน โดยที่ภายในใจรู้สึกเปียกปอน

บทที่ 5

เมื่อมาถึงเวลากินมื้อเย็น ลั่วจื่อก็ออกจากหอพักมุ่งหน้าไปที่โรงอาหารสาม ถึงแม้จะตรงกับเวลากินข้าวพอดี แต่ช่วงสุดสัปดาห์คนกลับไม่เยอะเท่าไรหรอก ตอนนี่เธอกำลังอารมณ์ไม่ดี ไม่รู้สึกหิวอะไร จึงสั่งกับข้าวแบบส่งๆ อย่างสองอย่างแล้วก็ยกถาดอาหารเดินหาที่นั่งเดียวติดบานหน้าต่างสักที่อย่างอึดออด

"ลั่วจื่อ!"

เมื่อหันไปตามเสียงเรียกลั่วจื่อก็เห็นเจียงไปลี้กับแฟนกำลังนั่งตรงข้ามกันอยู่ที่โต๊ะติดหน้าต่าง

ประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้า ตอนที่เจียงไปลี้นั่งตามวมหมดอาลัยตายอยากอยู่บนเตียงก็ได้รับโทรศัพท์สายหนึ่ง

บรรยายแบบนี้ออกจะเรียบง่ายไปอยู่บ้าง เหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นโดยละเอียดคือเสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น เจียงไปลี้ก็กดตัดสาย เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง เจียงไปลี้ก็กดตัดสายอีกครั้ง เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นครั้งที่สาม เจียงไปลี้เลยปล่อยให้มันดังต่อไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ ซะเลย...

จากนั้นก็ยังคงมีสายโทรเข้ามารอบแล้วรอบเล่าอย่างมานะอดทน

เสียงริงโทนโทรศัพท์มือถือของเจียงไปลี่ตั้งเป็นเพลงแนวอีดีเอ็ม*
ของเกาหลีสักเพลง โคตรจะไม่เพราะ ลัวจื่อที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะหนังสือขมวดคิ้ว
หันไปมอง เห็นเจียงไปลี่กำลังชำเลื่องมองหน้าจอโทรศัพท์ เหมือนกำลัง
ต่อสู้อยู่ภายในใจอย่างดุเดือด

ลัวจื่อตัดสินใจมอบทางลงให้เธอ

'ถ้าไม่ปิดเครื่องก็รับสายซะ มันน่ารำคาญ'

เจียงไปลี่กัตรีมฝีปาก สุดท้ายเธอก็เลือกหยิบโทรศัพท์มือถือไปรับสาย
ตรงทางเดิน จากนั้นก็ไม่ได้กลับมาอีก จนกระทั่งมาปรากฏตัวที่โรงอาหาร
ในตอนนี่

ลัวจื่อไม่ตกใจในความเร็วของการกลับมาคืนดีกันของคุณี่ เธอยก
ถาดอาหารขึ้นน้อยๆ เชิงตอบกลับเป็นมารยาทก่อนละลายตาออก เดินหา
ที่นั่งต่อไป

แต่เจียงไปลี่กลับกวักมือเรียกไม่เลิก ท่าทางเหมือนต้องการให้ลัวจื่อ
มานั่งข้างพวกเขาให้ได้ "ขอร้อล่ะ มากินด้วยกันเถอะน่า"

มุมปากของแฟนเจียงไปลี่หยักยกขึ้นเล็กน้อย หน้ายิ้มตามไม่ยิ้ม
สายตามองออกไปข้างนอกหน้าต่าง ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธกับคำพูดของ
เจียงไปลี่ ลัวจื่อสัมผัสถึงบรรยากาศระหว่างพวกเขาได้อย่างชัดเจน รู้ว่า
ตัวเองควรเข้าไปช่วยแก้สถานการณ์ เธอจึงพยักหน้า

แฟนของเจียงไปลี่ชื่อเกอปี เป็นผู้ชายที่หล่อมาก ดวงตาเรียวย จมูกโด่ง
ริมฝีปากบางสวยทว่าก็ไม่เหมือนผู้หญิง เมื่อเทียบกับแล้วหน้าตาของเจียงไปลี่
นับว่าพอผ่านมาตรฐานเท่านั้น

พวกเขาเคยเป็นคู่รักที่ได้รับเกียรติขึ้นกระดานดำสามของเว็บบอร์ด
มหาวิทยาลัยโดยไม่ระบุชื่อ ส่วนลัวจื่อพยายามหลีกเลี่ยงพวกเขาตั้งแต่
วันรายงานตัววันแรกเป็นต้นมา

* เพลงอีดีเอ็ม (EDM ย่อมาจาก Electronic Dance Music) มีต้นกำเนิดมาจากในดิสโก้ เป็นแนวเพลงที่แต่งขึ้นมา
โดยคอมพิวเตอร์และเครื่องสังเคราะห์เสียง

วันนั้นเจียงไป्लीปรากฏตัวขึ้นที่ห้องพักพร้อมเกอปี หลังทั้งสองคนโยนกระเป๋าเดินทางลงบนพื้นห้องก็วิ่งตัวข้างโต๊ะดื่มน้ำสลัดกับพัคคลายร้อน ตอนนั้นลั่วจื่อกำลังปู้เตียง เธอที่คุกเข่าอยู่ข้างเตียงจึงบิดตัวหันมาทักทายพวกเขา หลังบอกชื่อแซ่ บ้านเกิดเสรีจก็หันกลับไปปู้เตียงต่อ เจียงไป्लीตั้งแต่เข้าห้องมาก็เอาแต่ปั่นกับชายหนุ่มที่อยู่ข้างตัว ถึงแม้ทักษะอดต่ออันจะไม่ค่อยชำนาญนักแต่ดันพุดมากที่สุดๆ ยกตัวอย่างเช่น 'ถึงห้องพักจะเล็กแต่ก็หายากที่จะได้อยู่กันเพียงสองคนเท่านั้น' 'ฉันเกลียดการติดมุ้งที่สุดแต่ปักกิ่งช่วงร้อนจัดตอนเดือนเก้าก็ยังน่ากลัวอยู่ดี' 'นี่ไม่ถึงว่าแถวประตุมหาวิทยาลัยฝั่งตะวันตกจะมีแค่เคเอพีไม่มีแมคโดนัลด์ แบบนี้จะให้มีชีวิตอยู่ยังไงกัน' 'ยังงั้นน้ำแร่ภูเขาตราหงงฟู่ก็ยิ่งอร่อยกว่าเนสท์เล่อยู่ดี' ทำให้ลั่วจื่อคิดอย่างอึดอัดใจว่าตัวเองควรจะแก้อาการหิวที่พียที่มีมาตั้งแต่เกิด ไม่อย่างนั้นนิสัยชอบแอบฟังของเธออาจทำให้ตัวเองเหนื่อยตายอยู่ในห้องพักนี้ ทันใดนั้นเจียงไป्लीก็เหมือนคิดอะไรขึ้นมาได้กะทันหัน 'จริงสิ ลั่ว...'

'ลั่วจื่อ' ฝ่ายชายต่อคำให้

'อ้อ งั้นหรือ ลั่วจื่อใช่ไหม ลั่วจื่อ เมื่อกี้พวกเราเพิ่งซื้อซิมโทรศัพท์มือถือใหม่ด้วยกัน บอกเบอร์ของเธอให้พวกเราหน่อยสิ'

ลั่วจื่อกำลังยุ่งกับการจับผ่านนมยัดเข้าไปในปลอกผ่านนมจึงตอบโดยไม่แม้แต่จะหันหน้าไปมอง 'ขอโทษที พอดีฉันยังไม่ได้ซื้อซิมเลย ฉันเซฟเบอร์พวกเธอไว้ก่อนแล้วกัน รอแป็บนะ'

เธอล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา ขณะที่เจียงไป्लीเริ่มบอกเบอร์ เธอก็กดมันเข้าไปในโทรศัพท์ที่ละตัวๆ

'เปลี่ยนเลขสามห้าสองหลักสุดท้ายของเธอเป็นสามหกก็จะเป็นเบอร์ของฉัน ฉันชื่อเกอปี'

ลั่วจื่อเอ่ยหน้าขึ้นอย่างประหลาดใจ ในตอนนั้นถึงเพิ่งจะตั้งใจมองสำรวจ 'สุดหล่อ' ข้างกายเจียงไป्ली ตอนนี้เขากำลังเอนพิงขอบหน้าต่าง

พยักหน้ายิ้มๆ ให้เธอด้วยสีหน้าแฝงความนัยลึกซึ้ง

ที่น่าตกตะลึงยิ่งกว่าเรื่องนี้คือเจียงไปลี่ที่อยู่ด้านข้างเองก็มีสีหน้าเย็นชาลงโดยไม่ปิดบังสักนิด

ลั่วจื่อพยักหน้า ก่อนหันกลับไปหามุมปลูกผ่านวม จับผ่านวมยึดเข้าไปใหม่

สองสัปดาห์จากนั้น เจียงไปลี่แทบจะไม่ได้คุยอะไรกับลั่วจื่อ ส่วนลั่วจื่อก็ตอบสนองตามอีกฝ่ายโดยสมบูรณ์ ในช่วงระหว่างนั้นเธอมักจะได้เจอกับพวกเขาในสถานที่อย่างซูเปอร์มาร์เก็ตอยู่บ่อยๆ ซึ่งเธอเองก็ไม่แม้แต่จะทักทาย แต่จะแกล้งทำเป็นมองไม่เห็นไปซะเลย หรือในถนนแคบๆ ที่จำเป็นต้องเงยหน้าก็จะพยักหน้าส่งๆ ให้เจียงไปลี่แล้วเดินต่อไป เมินข้ามการมีตัวตนอยู่ของเกอปี้ไปโดยสมบูรณ์

ช่วงเวลานั้นได้กำหนดกฎการอยู่ร่วมกันขึ้นพื้นฐานระหว่างเธอกับเจียงไปลี่เอาไว้ เจียงไปลี่ไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้น ช่วงสมัครสถานศึกษาอันคึกคักในสองสัปดาห์ให้หลัง ตอนที่เกอปี้ไปเจอ 'นั่งจิ้งจอก' ตัวจริงเข้า เจียงไปลี่ก็ไม่เหลือความเป็นศัตรูและความระวังตัวให้ลั่วจื่อแล้ว กลับกันยังรับความเงิบของลั่วจื่อได้ว่าเป็นนิสัยโดยธรรมชาติของเธอ ไม่ได้เป็นเหมือนเพื่อนสมัยมัธยมปลายที่กล่าวหาลั่วจื่อว่าหยิ่งโส หรือเอาแต่ถามไม่เลิกว่าเธออารมณ์เสียอยู่ใช่หรือเปล่า

ภายหลังลั่วจื่อมาคิดดูแล้วก็รู้สึกว่านี้อาจจะเป็นความโชคดีในความโชคร้ายที่เขาว่ากัน

"เธอกินแค่นี้เองเหรอ" เจียงไปลี่เอ่ยขัดความคิดของเธอ พร้อมใช้ตะเกียบเคาะถาดอาหารของลั่วจื่อที่มีแค่โจ๊กข้าวโอ๊ตใส่ดอกเบญจมาศกับผัดผักบั้งเท่านั้น

"ฉันไม่หิวนะ" เธอตอบ

"ลดความอ้วนหรือไง ไม่เอาน่า" เกอปี้หยักยกมุมปาก เอ่ยลากเสียงยาว

ในน้ำเสียงแฝงความหยอกเย้า ทว่าลั้วจื่อแค่ก้มหน้ายิ้มตอบอย่างสุภาพ ไม่ได้ต่อความยาวสาวความยืด

"ถ้าเกิดอ้วนขึ้นมาจริงๆ ปฏิภิกิริยาของผู้ชายก็จะไม่ใช่แบบนี้แล้ว คิดว่าฉันไม่รู้หรือไง ตอนแข่งร้องเพลงของมหาลัยรอบแรกเมื่อสองวันก่อน พวกผู้ชายอย่างพวกนายนิหนทาผู้เข้าแข่งขันบนเวทีทุกคน ทั้งที่พวกเพื่อนนายหน้าตาแย่ยิ่งกว่าผู้เข้าแข่งขันเหล่านั้่นอีก รู้จักว่าคนอื่นทำไมไม่รู้จักส่องกระจกดูตัวเองบ้าง" เจียงไปลีกัดตะเกียบพลางเอ่ยค่าน

"โ๊ะ! พูตอบอย่างกับตอนนั้นเธอไม่ได้ร่วมวงด้วยอย่างนั้นแหละ" เกอบี๋ยิ้มเป็นรอยยิ้มแบบงามลุ่มเมื่อง แต่ดวงตากลับจ้องไปที่ลั้วจื่อ

"ฉัน...ก็แค่คิดว่าทำให้พวกเพื่อนนายหมดสนุกกันมันไม่ค่อยดี"

"ความจริงเธอกลัวว่าจะถูกพวกเราเมินลั้วสิ"

"นายจะไม่ยอมจบใช้ไหม!" ปากเจียงไปลียังกัดตะเกียบ ขณะที่ใบหน้าแดงแปร๊ดขึ้นมาทันที เจียงไปลีถลึงตาใส่เกอบี๋ ลั้วจื่ออึ้งไปเล็กน้อยที่เห็นว่าทั้งสองคนกำลังจะทะเลาะกันอีกแล้ว ก่อนจะเริ่มตั้งใจรับผิตชอบหน้าที่ที่ทำให้เธอมานั่งอยู่ตรงนี้ "ไปลี เธอชื่อพวกนี้มากินหรือ คอเบ็ดรสหมาล่า* ของโรงอาหารอร่อยไหม ฉันได้ยินมาว่าใกล้มหาลัยมีร้านโจวเฮยยา** มาเปิด..."

เจียงไปลีหันหน้ามาตอบเธอ "เหลือแค่สองชิ้น ให้เธอกินก็แล้วกัน ฉันจะไปซื้อคั๊ก เธอเอาไหม"

ลั้วจื่อยังไม่ทันตอบเจียงไปลีก็ลุกพรวดออกไปแล้ว

"เปลี่ยนหัวข้อสนทนาได้ไม่ฉลาดเลย" เกอบี๋ยิ้มเย้น

ลั้วจื่อก้มหน้ากัดส่วนโค้งด้านในที่เนื้อหนาที่สุดของคอเบ็ดไปคำหนึ่ง เธอไม่ยิ้มแล้วก็ได้ตอบอะไร

* หมาล่า เครื่องปรุงชนิดหนึ่งของจีน ใหรสเผ็ดร้อนและทำให้ปากชา

** ร้านโจวเฮยยา แบนด์ร้านอาหารดังที่มีแฟรนไชส์จำนวนมาก เป็นร้านที่ขายอาหารพวกคอบีตพะโล้ เบ็ดย่าง คอบีต เครื่องในเบ็ดต่างๆ โดยเฉพาะ

"ก่อนหน้านี้ได้ยืนยันว่าเธอเองก็เป็นหวัด?"

เธอฟังออกว่าเกอปี้ตั้งใจเน้นคำว่า 'เองก็'

"อืม"

"ดีขึ้นหรือยัง"

พูดมากซะม๊ัด ล้วงมือขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนเงยหน้าขึ้นมองเขา

"ความจริงนายนี่มันสารเลวจริงๆ นะ" น้ำเสียงของเธอนิ่งสงบเหมือนกำลังบรรยายว่าคอเปิดเค็มเกินไปอย่างไรอย่างนั้น

เกอปี้ยังไม่ทันได้ตอบสนองก็ได้ยินเสียงเจียงไปลี่ตะโกนมาแต่ไกลว่า "มาช่วยฉันหน่อย! ซ้อมมาสวมแก้ว ถือไม่ไหวแล้ว"

เขาไม่ขยับ ขณะที่ล้วงมือวางตะเกียบลงแล้วลุกไปช่วยหยิบมาสวมแก้ว เจียงไปลี่วางแก้วในมือไปตรงหน้าเกอปี้ให้ก่อน

หลังจากนั้นเจียงไปลี่ก็เอาแต่พูดไม่หยุดเหมือนกลัวว่าบรรยากาศจะกร่อย ล้วงมือตอบรับเธอกลับไปม้วนนิ้วเป็นพั๊กๆ ส่วนเกอปี้ยังคงเงยบไม่พูดอะไร ซ้ำสายตาก็เอาแต่จ้องล้วงมือที่กินโจ๊กอยู่ไม่ยอมเลิกกรา

ล้วงมือกินเร็วมาก เธอไม่ได้ปล่อยให้พวกเขาสองคนรอนานเกินไป จากนั้นทั้งสามคนก็ลุกไปเก็บถาดอาหารพร้อมกัน เจียงไปลี่เดินนำไปก่อนเล็กน้อย

"นี่เป็นครั้งที่สองที่เราได้คุยกันใช่ไหม พวกเราไม่ได้มีความแค่นอะไรต่อกันใช่ไหมหรือเปล่า ทำไมไม่ถึงขอบพุดจากระทบกระทั่งฉันอยู่เรื่อย" เกอปี้หรีตาลง แม้แต่ความโกรธยังดูเสแสร้งแก้งทำ ล้วงมือมองสบตาเขาอย่างเข้าใจดี เธอมองดูรอยยิ้มกับท่าทางเชี่ยวชาญพวกนั้นของเขา

อย่างไรก็ตามเธอกลืนคำพุดที่ขึ้นมาถึงปากแล้วลงไปใหม่ ต่อให้นี่จะเป็นแค่ครั้งที่สองที่เธอได้คุยกับเขา แต่ล้วงมือรู้ว่คนประเภทเกอปี้ชอบผู้หญิงต่อปากต่อคำ เล่นตัวเล่นลิ้นกับเขาอย่างมั่นใจ ดังนั้นขอแค่อดทนก็จะผ่านไปได้อเอง

"ฉันไม่เคยได้ยินว่าไปลี้กับเธอเป็นเพื่อนสนิทกันซะหน่อย แต่เธอลับปกป้องกันไปลี้ไม่เบา" อีกฝ่ายยังคงไม่เต็มใจจะเลิกรา

ฉันกลับเคยได้ยินมาจริงๆ ว่านายมันไม่รู้จักดีชั่ว ลัวจื่อเอ๋อแหวะอยู่ในใจ เธอผลักถาดอาหารไปบนชั้น แล้วหยิบกระดาษทิชชูมาเช็ดมือก่อนตะโกนบอกไปลี้ "นี่! ฉันจะไปซูเปอร์มาร์เก็ต ขอตัวก่อนล่ะ"

เธอลืมกระชับเสื้อนอกให้แน่น ชั่วพริบตาที่ผลักประตูโรงอาหารออกไปจึงรับลมหนาวเข้ามาเต็มเปา หลังเดินไปไม่กี่ก้าวลัวจื่อก็แอบหันไปมองดูทิศทางที่พวกเขาเดินไป เจียงไปลี้ไม่ได้สวมเสื้อนอก ภาพแผ่นหลังที่คล้องแขนเก๋อ้อยู่ท่ามกลางลมฤดูใบไม้ร่วงนั้นดูบอบบางอย่างมาก ลัวจื่อนึกเศร้าใจขึ้นมา ในความทรงจำของเธอ ทุกครั้งที่ได้เห็นทั้งคู่อยู่ด้วยกัน เธอไม่เคยได้เห็นภาพสองมือจับประสาน มีแต่ภาพเจียงไปลี้คล้องแขนเก๋อ้อยู่แน่ๆ ฝ่ายเดียวมาโดยตลอด

เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนเก๋ออี้เป็นหวัด ตอนสี่ทุ่มโทรมาบอกว่าอยากกินของร้อนๆ เจียงไปลี้ก็เลยวิ่งไปยังร้านโจ๊กจยาเหออีผิ่นที่อยู่ข้างนอกมหาวิทยาลัยเพื่อซื้อโจ๊กดับหมูใส่ผักปวยเล้งกับฟองเต้าหู้ทอด หลังใส่ถุงแล้วก็กอดไปส่งให้ที่ห้องพักของเขา ส่วนตัวเขากลับแก้มองแสดงสีหน้าเป็นห่วง เอ๋อหยอกเข้ารวมเมตของเธอ

'ก่อนหน้านี้ได้ยินว่าเธอเองก็เป็นหวัด ดีขึ้นหรือยัง'

สารเลว... ลัวจื่อสายหน้าอีกครั้ง

เธอไม่มีทางหาเรื่องเปลืองแรงไปบอกเจียงไปลี้ว่าผู้ชายคนนี้ใช้ไม่ได้ ไร้เลิกกันจะดีที่สุด ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาเจียงไปลี้จัดการเรื่องผู้หญิงของเก๋ออี้ไปไม่น้อย เรื่องใหญ่ๆ ต่างผ่านมามาหมดแล้ว ทว่ายังคงไม่ยอมตัดใจ ดังนั้นเธอเลยไม่มีความจำเป็นต้องไปหาเรื่องทดสอบความอดทนของอีกฝ่ายแบบเกินความจำเป็นอีก

บางทีอย่างลัวจื่ออาจนับว่าเป็นคนที่อยู่วงนอกเลยมองเห็นได้ชัด

แต่เจียงไปลี่ก็อาจไม่ใช่คนวงในที่มองไม่ออก เพียงแต่เธอเต็มใจจะทำก็เท่านั้น

ความอดทนคือปัญญาอย่างหนึ่ง เจียงไปลี่เคยเอ่ยเอาไว้เอง

บทที่ 6

ตอนที่เจียงไปลี่ฟ่งพรวดเข้ามา ลั่วจื่อกำลังนั่งเหม่อมองแสงอาทิตย์ที่ส่องเป็นรูปจัตุรัสลงมาบนพื้น จากนั้นก็ถูกเสียงตะโกนของอีกฝ่ายทำให้ตกใจจนได้สติกลับมา

"ทำไมเธอถึงไม่ออกไปล่ะ พวกชมรมกำลังรับสมัครสมาชิกใหม่ คนเยอะมาก ชมรมการ์ตูนแต่งคอสเพลย์กันด้วย"

ผ่านไปสองอาทิตย์แล้วนับตั้งแต่เธอได้เจอเซ็งไหวหนานครั้งนั้น ตอนนี้ในช่วงปลายเดือนกุมภาพันธ์ เวลาของอากาศร้อนจัดได้ผ่านพ้นไปแล้ว อากาศเปลี่ยนเป็นเย็นลง ถึงแม้แสงแดดวันนี้จะสดใส ทว่ากลับหนาวเป็นพิเศษ ซ้าลั่วจื่อยังเจอ 'วันนั้นของเดือน' มือเท้าจึงเย็นเฉียบ เธอหดคอกเข้าไปในเสื้อไหมพรม สองมือประคองแก้วน้ำร้อน ขดตัวอยู่เป็นก้อนด้วยสีหน้าเหม่อลอย ต่อให้ตอนนี้อากาศข้างนอกอาจจะอบอุ่นกว่าภายในห้องที่เย็นเยือก เธอก็ยังไม่อยากจะขยับตัวอยู่ดี

เกือบี่เป็นหัวหน้าคณะกรรมการสภาชมรม ช่วงสองสามวันนี้ชมรมต่างๆ กำลังรับสมัครสมาชิกใหม่กันอย่างคึกคัก เขาในฐานะหัวหน้ามีเรื่องที่ต้องทำเยอะมาก แต่ว่าพวกผู้ช่วยเป็นเด็กปีหนึ่งที่เพิ่งจะรับเข้ามา

ทำงานไม่คล่อง สมาชิกเก่าปีสองเป็นเพราะว่าไม่มีตำแหน่งอะไรให้อยู่เลย
ทยอยกันออกไปหมดนานแล้ว ในช่วงเวลาที่ขาดคนแบบนี้ เจียงไปลี้
กลายเป็นกำลังหลักที่ไร้ตำแหน่ง ช่วยงานแบบไม่เกียจคร้าน ยุ่งหัวหมอน
อยู่ทุกวัน ทั้งสองคนไม่ได้ทะเลาะกันมาประมาณหนึ่งสัปดาห์แล้ว ทำให้ลี้จื่อ
ประหลาดใจอย่างมาก

เจียงไปลี้ลากตัวลี้จื่อออกจากเก้าอี้พลงบนรั้วเป็นปีนกล "เดี๋ยวพวก
สมาชิกจะมาปรึกษากันเรื่องปาร์ตี้ตอนเย็น เธอไม่ชอบเสียงดังไม่ใช่หรือ
ออกไปเดินเล่นเถอะ ดูเธอสิ ยังไม่ทันจะเดือนสิบมาสวมเสื้อไหมพรมอะไรกัน
เธอเป็นคนเหนือจริงเปล่าเนี่ย น่าขายหน้าชะมัด"

เจียงไปลี้เพิ่งจะพูดจบก็รับโทรศัพท์ต่อ

"ตอนเย็นจะเลี้ยงข้าวฉันจริงๆ หรือ ฉันขี้เกียจออกไปข้างนอก
สั่งเข้ามากินเถอะ ฉันยังมีบัตรส่วนลดของปาป้าโจนส์ด้วย บัตรนักศึกษา
ลดสามสิบเปอร์เซ็นต์ที่ก่อนหน้านี้สาวสวยหลิวจิ้งของพวกนายคนนั้น
ชวนทุกคนไปทำบัตรใจ สิมแล้วหรือ...เอาเป็นว่ารอพวกสมาชิกของนาย
มาแล้ว ฉันจะฝากพวกเขาเอาไปให้นายก็แล้วกัน ห้ามเบี้ยวละ นายบอกเองนะ
ว่าจะเลี้ยง" เธอยิ้มหวานขณะหย่อนก้นลงบนโต๊ะของลี้จื่อ "อืม เดี่ยว
พวกเขาก็มา พวกนายประชุมกันเสร็จหรือยัง...โอ๊ย น่ารำคาญชะมัด!
ฉันรู้แล้วน่า!"

ลี้จื่อเงยหน้ามองเจียงไปลี้ที่กำลังกระตือรือร้นโปรยเสน่ห์ผ่านโทรศัพท์
อย่างจนปัญญา เธอถอดเสื้อไหมพรมออกซ้าๆ ก่อนเปลี่ยนเป็นเสื้อนอก
แล้วก้าวออกจากห้องพักไป

เธอเดินเรื่อยเปื่อยไปอย่างไร้จุดหมาย ขณะเงยหน้ามองใบแปะก๊วย
สีทองอร่ามกับแสงแดดยามบ่ายที่ส่องผ่านช่องว่างลงมาไปตลอดทาง
ลี้จื่อกางนิ้วชี้ตักออกไปบนฟ้า ปล่อยให้แสงอาทิตย์สาดส่องลงมาบาดตา
ตัวเอง

เมื่อถึงที่สุด ทั้งยังหงุดหงิดเล็กๆ ที่ไม่ได้หยิบสมุดคำศัพท์ IELTS* ออกมาด้วย แต่พอคิดถึงเสียงออดอ้อนอ่อนหวานของเจียงไปลิแล้ว เธอก็ขี้เกียจกลับไปเอาอยู่ดี

ลั่วจื่อกำลังเหม่อลอยใส่แถวรถจักรยานด้านหน้าอาคารแห่งหนึ่ง ก่อนที่ปลายหางตาจะสังเกตเห็นว่ามีคนกำลังมองตัวเองอยู่

ผู้หญิงแปลกหน้าคนหนึ่งกำลังส่งยิ้มน้อยๆ ให้ลั่วจื่อ อีกฝ่ายสวมแว่นตา กรอบโลหะสีฟ้าอ่อน ดวงตาคู่นั้นดูห่างกว่าปกติเล็กน้อย เธอสวมกางเกงยีนสีซีดกับเสื้อยืดตัวยาวสีม่วงอ่อน ทว่ากางเกงกลับดูไม่พอดีตัว มันรัดส่วนต้นขาแน่นมากเกินไป

ทันใดนั้นลั่วจื่อก็นึกได้ว่าเธอเป็นเพื่อนสมัยมัธยมปลายของตัวเอง น่าจะชื่อว่าเจียงเหวินรู่

"ใจลอยถึงอะไรอยู่เธอ" เจียงเหวินรู่เปิดปากถาม

"เปล่า ก็แค่คิดถึงเธอไปเรื่อย...ว่าจากนี้นั้นควรทำอะไรดี" น้ำเสียงสนิทสนมของอีกฝ่ายทำให้ลั่วจื่อรู้สึกไม่ชินอยู่บ้าง

"กินข้าวแล้วหรือยัง"

"ตอนนี้ยังเร็วไปหน่อยมั้ง ตั้งใจว่าจะกลับไปเก็บของที่หอพักก่อนค่อยไปกินนะ"

"เถอะนะ...ไปด้วยกันเถอะ"

ลั่วจื่อเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ แต่ก็พยักหน้าตอบว่า "ได้" ไปโดยไม่รู้ตัว

ลั่วจื่อไม่ได้รู้จักเจียงเหวินรู่เป็นการส่วนตัว แต่ขอแค่เป็นเด็กมัธยมปลาย เงินหารุ่นนั้นก็น่าจะจำเด็กสาวมัธยมปลายปีที่สาม ห้องสามที่สวมเสื้อยืดแขนสั้นกับกางเกงเจ็ดส่วนและรองเท้ารัดส้นมาเรียนวิชาพลศึกษาตอนเดือนสามที่อากาศหนาวเหน็บคนนั้นได้

* IELTS (International English Language Testing System) เป็นข้อสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ สำหรับวัดความสามารถของผู้ที่ต้องการเรียนต่อหรือทำงาน

ทุกคนต่างหันไปมองเธอเหมือนป่วยเป็นโรคปวดคอกันไปหมด ลั่วจื่อรู้แค่ว่าผู้หญิงคนนี้เรียนเก่งมาก ตอนนี้อยู่คณะวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัย P เกี่ยวกับพฤติกรรมเสียดสีในครั้งนั้นของเธอ ลั่วจื่อเองก็เข้าใจว่าเป็นนิสัยประหลาดของเด็กหัวกะทิ มีใครไม่มีนิสัยประหลาดบ้างกัน ตัวเธอเองยังมีเยอะมาก

แต่อย่างไรก็ตาม เจิ้งเหวินรุ่มกับเธอไม่เคยคุยกันมาก่อน คำเชิญนี้เลยดูแปลกประหลาดอย่างเห็นได้ชัด

ทันทีที่เจิ้งเหวินรุ่มนั่งลงในร้านบึงย่างก็ถามเธอทันที "ฉันอยากกินเป็ยร์ เธอไม่ถือสาใช่ไหม"

ที่แท้ก็แค่หาใครสักคนมาตี๋มเป็ยร์ระบายทุกข์เป็นเพื่อน พอคิดแบบนี้ ลั่วจื่อก็สบายใจขึ้นเยอะแล้ว

บนโต๊ะบึงย่างนอกจากอาหาร เป็ยร์ก็ถูกยกมาเสิร์ฟแล้วเช่นกัน ทั้งสองคนจึงเริ่มกินข้าวกันเงียบๆ เจิ้งเหวินรุ่มรินเป็ยร์ใส่แก้วแล้วยกตี๋มแก้วแล้วแก้วเล่า บางทีก็จะเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มเกร็งๆ ให้ลั่วจื่อเป็นพักๆ

บรรยากาศแปลกประหลาดดำเนินไปจนถึงตอนที่เจิ้งเหวินรุ่มตี๋มเยอะแล้ว "ฉันเคยเป็นคนธรรมดาามาก"

ประโยคเปิดให้ความรู้สึกแปลกแบบเดียวกับมืออาหารมือนี้ ลั่วจื่อรีบดึงตัวเองกลับมาจากอาการใจลอย ก่อนพยักหน้าให้เธอเพื่อบ่งบอกว่าตัวเองกำลังฟังอยู่

"เพื่อที่จะเข้าใจเขา ฉันขยันเรียนหนังสือจนติดท็อปห้าของระดับชั้น" ลั่วจื่ออ้าปาก ทว่าไม่รู้ว่าควรจะตอบกลับด้วยประโยคแบบไหน ควรจะตอบว่า...เธอสุดยอดไปเลย? หรือถามว่าเขาคือใครหรือ?

"แต่ไร้ประโยชน์ เพราะงั้นตอนหลังฉันเลยทำเรื่องที่น่าอายเป็นพิเศษ หลายเรื่องเพื่อลงโทษตัวเอง"

เจ็จเหวินรู่ยพูดจบก็เงยหน้าขึ้น ดวงตาที่แดงเรื่อของเธอจับจ้องลั่วจื่อ ด้วยสายตาที่แอบตื้อรั้น

ลั่วจื่อรู้สึกกระวนกระวายใจขึ้นมา เธอไม่ได้รู้สึกว่าเป็นโอกาสอันดี ในการฟังเรื่องซุบซิบอะไร แล้วก็ไม่ได้สนใจด้วย กับการนัดกินข้าวที่ แปลกประหลาดชนิดนี้ เธอเหลือแค่ความเสียใจภายหลังอยู่เต็มอก

"เรื่องน่าอาย...เช่นอะไรเธอ" สูดทำยลั่วจื่อยังคงฝืนถามออกไป

เจ็จเหวินรู่ยไม่ได้ตอบ แต่เหยียดมุมปากเป็นรอยยิ้มเยิ่นแแทน

ลั่วจื่อได้แต่เอ่ยเสริมอย่างกระอักกระอ่วน "ฉันหมายถึง...ทำไมเธอ ต้องทำแบบนี้ด้วย"

"เพื่อที่จะทำลายภาพลักษณ์ของตัวเองในใจเขา" เจ็จเหวินรู่ยตอบกลับ

ลั่วจื่อถูกคำตอบนี้ดึงดูดความสนใจเข้าไป เธออึ้งไปเล็กน้อย ก่อน เปลี่ยนเป็นก้มหน้ามองไข่มันสีขาวยที่ซึ่มออกมาจากเนื้อหมูสามชั้นและ จับตัวแข็งบนเตาออกไปแล้ว

ลั่วจื่อนึกถึงตัวเองขึ้นมา ทำไมเธอจะไม่เคยสงสัยถึง 'ภาพลักษณ์' ของตัวเองในใจเชิงไหวหนานกัน การที่เขาจำไม่ได้เลยว่าเคยหยิบซา ขวดเดียวกัน อาการใจลอยตอนตีหมกาแพ่ด้วยกันครั้งแรก ภาพลักษณ์ ของเธอเป็นยังไงกันแน่ ตอนอยู่ที่ร้านกาแพ่ภาพลักษณ์ของเธอก็ถูกทำทาง เสแสร้งกับความโมโหของตัวเองทำลายไปหมดแล้วเหมือนกันใช่ไหม

ลั่วจื่อถอนหายใจ

"ในเมื่อต่อให้เปลี่ยนไปจนเก่งกว่านี้ก็ไม่อาจเข้าใกล้เขา ไม่สู้ทำลาย หนทางเข้าใกล้ทั้งหมดไปซะเลยไม่ดีกว่าหรือ บางทีฉันอาจจะตัดใจได้ ฉันคง คิดแบบนี้ละมัง" เจ็จเหวินรู่ยเธอออกมา ก่อนจะหัวเราะคิกคัก เธอยกเบียร์ ที่เหลือขึ้นดื่มรวดเดียวแล้วถึงได้เอ่ยต่อ

ลั่วจื่อได้ยินแล้วอมยิ้ม ความคิดแบบนี้กลับฟังดูพิเศษไม่เบา

"แต่ฉันก็ยังตัดใจไม่ได้ ทั้งที่ทำได้ขนาดนี้แล้ว ฉันก็ยังตัดใจไม่ได้"

จะง่ายตายขนาดนั้นได้ยังไง ลัวจื่อไม่ได้พูดออกไป แต่ก้มหน้าลง
อมยิ้มต่อ

"เธออยากรู้ไหมว่าทำไมฉันถึงชอบเขา"

ลัวจื่อเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจ

"เพราะว่าเขาสมบูรณ์แบบ เพราะวาระหว่างเขากับฉัน เราห่างกันแค่
ทางเดินสั้นๆ ทุกวันเขาจะนั่งอ่านหนังสือ ทำแบบฝึกหัดอย่างตั้งใจ ถึงจะ
แอบเล่นเกมคอนโซลเวลาเรียน พอถูกอาจารย์เรียกชื่อก็ก็นั่งตอบคำถาม
ทั้งหมดได้ และเพราะว่าเขาเดินเร็ว บนตัวเลยจะมีกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่ม
หอมสะอาดลอยออกมา ต่อให้เล่นบาสจนเหงื่อท่วมหนักก็ยังไม่มีการเหม็น
อะไร ฉันเคยรวบรวมความกล้ายื่นกระดาษขอกิจวัตรไปให้เขา ได้ยินเสียงไพเราะ
ของเขาพูดว่า 'ขอบคุณ' แล้วยังมีดวงตาที่หยักโค้งเวลายิ้ม..."

ฉันไม่มีอุดมการณ์อะไร ความหวังของทุกคนในครอบครัวอยู่ที่
น้องชายของฉัน ฉันชอบเข้ามาหาลัวจื่อที่ตึกขนาดนี้ติด พ่อกับแม่ก็เห็นเป็นแค่
เรื่องเซอร์ไพรส์ที่ไม่คาดฝันเท่านั้น ทุกคนในครอบครัวของฉันธรรมดาตามาก
เวลากินข้าวแม่แต่เรื่องไข่ไก่ขึ้นราคายังทะเลาะกันได้ กระทั่งฉันเองเวลาเห็น
พวกเขาขี้ใจหน้างอ อยากรจะหนีไปให้ไกล แต่ว่าเขา เขาเป็นคนที่
สมบูรณ์แบบที่สุดที่ฉันเคยเจอ แตกต่างไปจากทุกคนที่ฉันเคยเจอมา
ทั้งหมด

ใช่...ฉันรู้ว่าฉันไม่สวย ไม่คู่ควรกับเขา แต่เดิมทีพระเจ้าก็ไม่ยุติธรรม
อยู่แล้ว จะให้ตัวฉันเองก็จะต้องตั้งใจเหมือนกันหรือไง ทำไมฉันจะต้อง
ไปชอบคนที่สู้เขาไม่ได้พวกนั้น แต่เพราะว่าคนที่ด้อยกว่าถึงจะเหมาะกับฉัน
นั่นหรือ ทำไมฉันจะต้องปลงตกด้วย ทำไมจะต้องยอมแพ้แล้วไปเอาสิ่งที่
ดีน้อยกว่าแทน!"

ยิ่งพูดยิ่งเหวินร่ายก็ยิ่งอารมณ์พลุ่งพล่าน น้ำตาหลังลงมาราวกับฝนตก
เธोज้องเซมิ่งไปที่เนื้ออย่างบนจานตรงหน้าอย่างแค้นเคือง ร่างกายที่แข็งเกร็ง

สั้นระริกอยู่น้อยๆ แรกเริ่มลั้วจื่อพยายามกลั้นข้าที่อีกฝ่ายอยู่ๆ ก็ร้าย บทกลอนระบายความรู้สึกออกมาดื้อๆ รู้สึกเหมือนเธอกำลังแสดงละครอยู่ แต่เมื่อฟังมาถึงตรงนี้ลั้วจื่อกลับรู้สึกสะท้อนใจขึ้นมาเหมือนกันโดยไม่รู้ตัว

ใช่แล้ว ทำไมต้องยอมแพ้ด้วย การกลั่นแกล้งของพระเจ้าก็คือ การแสดงให้เธอเห็นแบบแฝงเจตนาว่าอะไรคือสิ่งสวยงาม จากนั้นมองดูเธอถูกใจอยากได้จนไม่เห็นอย่างอื่นอยู่ในสายตา แล้วค่อยเก็บมันกลับไปพร้อมบอกเธอว่า 'เลิกฝันได้แล้ว' ความจริงเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับเธอสักนิด

เพราะแบบนี้พวกเราถึงได้ไม่ยอมแพ้

พระเจ้าแสดงความอยุติธรรมแบบเปิดเผย แต่คนธรรมดาที่รักษาสีทิวที่จื่อคือรินเอาไว

ลั้วจื่อคิดไปคิดมากก็หยักยกมุมปากเป็นรอยยิ้มขมขื่นออกมาโดยไม่รู้ตัว นับประสาอะไรกับที่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่า 'เขา' ที่เจิ้งเหวินรุ่มพูดถึงก็คือ เชิงไห่หวานาน ถึงแม้ตั้งแต่ต้นจนจบจะไม่มีใครพูดชื่อเขาขึ้นมาเลยก็ตาม

เธอรักเขา แต่เขาไม่รักเธอ นี่เป็นปัญหาที่น่าเบื่อที่สุด ซ้ำยังเรื้อรังมานาน เจิ้งเหวินรุ่มชอบเขามาตั้งแต่มัธยมปลายปีที่หนึ่ง เธอสารภาพรักแล้วถูกปฏิเสธ ตอนหลังเขามีแฟน เธอเลยสาบานว่าจะตัดใจ หลังจากนั้นตอนเข้ามหาวิทยาลัย เขาเลิกกับแฟนแล้ว เธอเลยรวบรวมความกล้าไปสารภาพรักอีกครั้ง จากนั้นก็ถูกปฏิเสธด้วย 'รอยยิ้มที่อบอุ่นมาก' อีกครั้งเช่นกัน

ทั้งหมดที่ลั้วจื่อทำมีแค่การยิ้มน้อยๆ หรือถอนหายใจในเวลาที่เหมาะสม คู่กับการส่ายหน้าหรือพยักหน้าและยังมีแววตาเป็นห่วงเป็นใย

เจิ้งเหวินรุ่มบอกว่าการแอบรักทรมานเกินไป ตอนที่รู้ว่าเขามีแฟน เธอทำให้ทุกคนในโรงเรียนเห็นตัวเองออกกำลังกายในชุดที่บางมาก การถูกหัวเราะเยาะแบบนี้ทำให้เธอรู้สึกที่ตัวเองสมควรโดนแล้ว มีความสุขกับ

การแตกดันตัวเอง

นั่นเป็นการทำเรื่องโง่ๆ ครั้งสุดท้ายตอนมัธยมปลายของเธอ
แต่ไม่ใช่ครั้งสุดท้ายในชีวิตนี้

เจิ้งเหวินรู่บอกว่าเดิมทีเธอหลงคิดว่าลี้มี้ได้ วางลงได้แล้ว แต่พอ
เข้ามาวิทยาลัยก็ยิ่งเปลวไปศึกษาจุดเด่นของแฟนเก่าเขาอย่างเอาจริง
เอาจ้งจนได้ บั่นตัวเองให้เป็นผู้หญิงที่สดใสและแสนซำส

ลี้จื่อหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ทว่าเกิดความรู้สึกที่อ่อนโยน
มากขึ้นมาในใจ ผู้หญิงประหลาดคนนีดูเหมือนจะไม่เข้าใจวิธีการทำให้อีกฝ่ายรู้สึกดีจ ด้วย แต่เธอไม่ยอมหัวเราะเยาะลูกไม้โง่งมของอีกฝ่าย

กลุ่มเพื่อนสนิทผู้หญิงมักจะรวมตัวปรึกษากันว่าจะช่วยเพื่อนจับหรือ
เล่นกับหัวใจผู้ชายยังง อย่งไรก็ตามลี้จื่อชื่นชมเด็กโง่งที่ต่อสู้ตามลำพัง
คนนีมากกว่า

กล้าที่จะทำอะไรตามลำพัง ไม่รู้ว่าหมายถึงแบบนี้หรือเปล่า

แน่นอนว่าเธอเองก็ต้องยอมรับว่าเธอชอบดูชีวิตผู้กล้าที่รันทต ไม่อาจ
ปฏิเสธว่าตัวเองไม่มีปัญหาทางจิตที่แอบยนิตีในความทุกข์ของคนอื่น

สุดท้ายเจิ้งเหวินรู่เมาเต็มที่แล้ว ไม่ได้พูดอะไรเลอะเลือนขาดๆ
เกินๆ อย่ง 'ความจริงฉันตาสว่างแล้ว ตอนนีก็ไม่ได้แคร์เขาเท่าไร'
เธอเรียกคักตี้ศรีกลับมาอีกครั้ง แต่ยังคงพบนอนสะอื้นให้เบาๆ อยุ่นโตะ
ในที่สุดลี้จื่อก็ผ่อนลมหายใจออกมาววๆ แล้วย้ายสายตาไปยังกระจก
ด้านขวามือด้วยสีหน้าโล่งอกและเย็นชา ยามเย็นในฤดูใบไม้ร่วงของปักกิ่ง
นำหดหู่มาก อุดมภูมิที่แตกต่างระหว่างด้านในและด้านนอกร้านบั้งย่ง
ทำให้บนหน้าต่างมีหยดน้ำเกาะอยู่หนาแน่น

ลี้จื่อหยิบแก้วเบียร์ขึ้นมอย่งหย่งเชิงก่อนยกดื่มลงไป

ทุกคนต่างเป็นคนที่ไม่ถูกรักกันทั้งนั้น แต่ตัวเธอเองไม่ได้เข้มแข็ง
กล้าหาญแบบนั้น จึงได้แต่ดื่มเบียร์แสดงความนับถือให้

บนโลกใบนี้มักมีคนประเภทหนึ่งสำหรับคนธรรมดาทั่วไปแล้ว การมีตัวตนอยู่ของเขาเรียกว่าเป็นการเหยียดหยันกันโดยสิ้นเชิง ยกตัวอย่างเช่น คนอย่างเชิงไหวหนาน

"จริงด้วย เธอกับแฟนเก่าเขาเป็นเพื่อนห้องเดียวกันใช่ไหม"

ลั่วจื่อสะตั้งตักใจ เธอคิดว่าอีกฝ่ายนอนหลับเป็นตายไปแล้ว

"ใช่"

"สนิทกันไหม"

"ไม่สนิท"

"จันทอนนี้ยังติดต่อกันไหม"

"เปล่า"

จู่ๆ เจิ้งเหวินรุ่ยก็หัวเราะคิกคักขึ้นมา "คนโกหก"

บทที่ 7

ลัวจื่อเหลือบมองเธออย่างรวดเร็ว ไปที่ แต่ไม่ได้พูดอะไร สายตาค่อยๆ เย็นชาลง เจิ้งเหววินรู่ยที่อยู่อู่ฝั่งตรงข้ามยังคงแนบใบหน้าครึ่งซีกกับโต๊ะ หัวเราะคิกคักไม่หยุด

"คนโกหก" เธอย้ำอีกครั้ง

ลัวจื่อหันกลับไปเรียกเจ้าของร้านมาเก็บเงิน ทันใดนั้นเจิ้งเหววินรู่ยก็ ตะโกนขึ้นมากะทันหัน "เธอไม่คู่ควร! คนโกหก!"

ลัวจื่อหดมือที่กัวักเรียกเจ้าของร้านซึ่งค้างอยู่กลางอากาศกลับมา เล็กน้อย เธอ?

ถึงยังงี้ก็ไม่ได้ว่าฉันละนะ ลัวจื่อรู้สึกสบายใจขึ้นเล็กน้อย แต่ยังคง เป็นห่วงว่าถ้าเจิ้งเหววินรู่ยยังโวยวายต่อไปจะดึงดูตความสนใจของลูกค้า คนอื่น จึงยังบากหน้าตะโกนเรียกเจ้าของร้านให้เก็บเงิน ทว่าในตอนนั้นร้าน มีลูกค้าเยอะมาก ทำให้ไม่มีใครสนใจเธอ

"เสแสร้งทั้งนั้น เสแสร้งกันทั้งนั้น!"

"เลิกตะโกนได้แล้ว" ลัวจื่อขมวดคิ้ว

"เธอคนนั้นจะกลับมาแล้ว เธอสำนึกผิดได้แล้ว เมื่อวานฉันถึงได้รู้..."

ว่าเธอสำนึกผิดได้แล้ว" น้ำตาของเจ็จเหวินรู่ยไหลลงมาเติมที่ จู่ๆ ลั่วจื่อก็เข้าใจเหตุผลที่เจ็จเหวินรู่ยเมาขึ้นมา 'เธอคนนั้น' กลับมาแล้ว ดังนั้นความหวังที่เติมที่ก็เลิกจ้อยตรงหน้าเจ็จเหวินรู่ยจึงเปลี่ยนไปเป็นสิ้นหวังแทนทันที

ที่แรกลั่วจื่ออยากบอกกับเจ็จเหวินรู่ยว่าต่อให้ 'เธอคนนั้น' จะกลับหรือไม่กลับมา คนที่เธอชอบก็ปฏิเสธเธอไปแล้ว ซึ่งมันเป็นคนละเรื่องกัน แต่สุดท้ายลั่วจื่อก็ยังทนเอาไว้ เมื่อครู่ที่เจ็จเหวินรู่ยร้องไห้ระบายอยู่นานก็เพราะชิงชังที่คนอื่นชอบกล่อมให้เธอรู้จักยอมแพ้ในเร็ววัน แล้วตัวเองจะไปซ้ำเติมเธออีกทำไมกัน

ความเจ็บบของลั่วจื่อทำให้เจ็จเหวินรู่ยไม่ยอมเลิกกรา เธอใช้ดวงตาที่แดงก่ำจ้องเขม็งไปที่ลั่วจื่อพร้อมถาม "เธอคิดว่ายังไง"

"ฉันจะไปมีความคิดอะไรได้ยังไง"

"ฉันไม่เชื่อ คนโกหก"

ลั่วจื่อยอมรับแล้วว่าสิ่งที่ตัวเองรับปากมากินข้าวกับเจ็จเหวินรู่ยในวันนี้เป็นเรื่องที่โง่ถึงที่สุดจริงๆ

"พูดมา! รีบบอกฉัน ฉันรู้ว่าเธอไม่มีทางไม่คิดอะไร เธอไม่ชอบเขาหรือเขาดีขนาดนั้น"

"เขาดี? เพราะงั้นฉันเลยควรชอบเขา?"

"เธอไม่ชอบเขาหรือ"

เจ็จเหวินรู่ยเอาแต่ถามย้าคำถามเดียวอย่างดื้อรั้น

ลั่วจื่อรู้สึกเวียนหัวอยู่บ้าง ผ่านมาหลายปีในที่สุดก็มีคนถามเธอชัดๆ ว่าเธอชอบเชิงไหวหนานไหม อย่างไรก็ตามคนที่ถามกลับเป็นคนหัวรั้นที่กำลังเมาเหล่าคนหนึ่ง สถานการณ์ก็ดันเป็นร้านปิ้งย่างเสียงดังอีกที่ที่เติมไปด้วยกลิ่นของควันและน้ำมัน ช่างทำลายบรรยากาศมากจริงๆ

แน่นอนว่าเธอย่อมไม่ตอบ ทั้งยังเกือบจะโพล่งคำพูดแกล้งง้อออกไปว่า 'เขาคือใคร'

ถึงยังใจเจิ้งเหวินรู่ยกก็ไม่เคยบอกว่าคนที่ตัวเองรักข้างเดียวเป็นใคร
ไม่สู้เอาเรื่องนี้มาปิดปากอีกฝ่าย จากนั้นรีบเคลียร์เงินแล้วหนีไปเสียเลย
แต่ลั่วจื่อก็เก็บประโยคคำถามนั้นกลับกลืนลงท้องไปทันควัน

เมื่อครูนีเจิ้งเหวินรู่ยกเพียงถามว่าเธอเป็นเพื่อนห้องเดียวกับแฟนเก่าเขา
ใช่ไหม เธอให้คำตอบกลับไปทันที่อย่างไม่ลังเล เท่ากับว่าผ่านคำบรรยาย
ของเจิ้งเหวินรู่ยกนั้นลั่วจื่อยอมรับว่าเธอเดาตัวตนพระเอกในเรื่องราวของ
เจิ้งเหวินรู่ยกได้แล้ว ตอนนั้นถ้ายังจะแก้งงอีก เกรงว่าจะเป็นไปได้แล้ว

พลาดไปเสียแล้ว...

ลั่วจื่อรวบรวมสติกลับมาตั้งใจมองผู้หญิงตาแดงก่ำที่รอคำตอบอยู่
ตรงหน้า จู่ๆ ก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบขึ้นมา

คนคนนี้เมาแล้วจริงๆ เหรอ

"เธอชอบเขาใช่ไหม" เจิ้งเหวินรู่ยกยังคงย้ำถามคำเดิม

โทรศัพท์มือถือของลั่วจื่อดังขึ้นมาในเวลาวิฤต เธอรับสายทันทีโดย
ไม่แม้แต่จะมองหน้าจอ เป็นเสียงไปลี่ อีกฝ่ายลืมเอาหูฟังไป ผู้ดูแลเอง
ก็ไม่อยู่ที่ห้องธุรการ ทำให้มีหูฟังไม่ได้ ดังนั้นหวังว่าลั่วจื่อจะรีบกลับไป
ที่ห้องได้

ลั่วจื่อคว้าโอกาสพูดคุยกุเรื่อยๆ เปื่อยต่อไปอีกสักพักถึงวางสาย ในตอนนั้น
คนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามก็ฟุบกลับลงไปบนโต๊ะอีกครั้งแล้ว คำถามเมื่อครูนีผ่าน
ผ่านไปทั้งอย่างนั้น

ตอนที่จ่ายเงินเจิ้งเหวินรู่ยกยังคงไม่ตื่น หลังลั่วจื่อจ่ายเงินเสร็จก็พยายาม
ปลุกเธอ จากนั้นก็ตั้งตาคอยอีกฝ่ายออกจากร้านอาหาร เจิ้งเหวินรู่ยก
ที่ที่นั่งหน้าพนักงานอยู่บนตัวลั่วจื่อเต็มไปด้วยกลิ่นเหล้า ไม่รู้กำลังปนพิมพ์อะไร
ซ้ำตัวยังหนักมาก ลั่วจื่อเดินไปข้างหน้าตัวเอียงๆ อย่างยากลำบาก รู้สึกว่า
ตัวเองชวยโคตรๆ

"เธอรื่นห้องไปเองได้ใช่ไหม" เธอจำได้ว่าหอพักของนักศึกษาหญิง

คณะวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์อยู่ข้างหอพักของตัวเอง ดังนั้นเลยพา
เจิ้งเหวินรู่ย์ไปส่งถึงหน้าประตูหอพักเสียเลย

"อืม" เจิ้งเหวินรู่ย์เริ่มหัวเราะคิกคักขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อหนึ่งชั่วโมง
ก่อนหน้าเสียงหัวเราะแบบนี้ฟังดูเหมือนแม่ไก่ แต่ตอนนี้ฟังแล้วกลับ
ดูเหมือนแม่มด

"นั่นก็เอาแบบนี้แล้วกัน รีบขึ้นหอไปเถอะ ไว้เจอกันนะ"

"ลั่วจื่อ..." เจิ้งเหวินรู่ย์นั่งฟังประตูหอพักขณะลืมหูลืมตาสะลึมสะลือเรียกเธอ
เอาไว้

"มีอะไรเธอ"

"ฉันไม่มีทางปล่อยให้เธอทำสำเร็จอีกครั้ง ไม่ใช่แค่เธอ ไม่ว่าใครก็
ไม่มีทางทำสำเร็จทั้งนั้น"

ลั่วจื่อไม่ได้พูดอะไร เธอพยายามควบคุมให้สีหน้าตัวเองไม่แสดงออกชัด
ว่ารังเกียจ

"ฉันรู้ว่าเธอรู้สึกว่าเป็นคนต่ำช้าน่าเบื่อนะ ฮึๆ ถึงยังไงทุกคนก็เป็น
คนโกหก ความจริงไม่มีใครสูงส่งกว่าใครทั้งนั้น แต่ถ้าเธอคิดว่าฉันซัดขวาง
พวกเธอเพื่อให้เขารักฉัน เอะๆๆ งั้นเธอก็คิดผิดแล้ว ฉันรู้ว่าเขาไม่มีทาง
ชอบฉัน ต่อให้บนโลกใบนี้เหลือฉันเป็นผู้หญิงแค่คนเดียว เขาก็คงจะยอม
เป็นเกย์ ไม่มีทางจะหันมาชอบฉัน" เจิ้งเหวินรู่ย์หัวเราะ ดวงตาหอประกาย
ระยิบระยับอยู่ชั่ววูบหนึ่ง ก่อนจะดับมิดลงในพริบตาต่อมา "แต่ว่า... ที่ฉันต้องการ
ไม่ใช่จะให้เขาชอบฉัน แต่เป็น..."

เธอรู้สึกดีที่การ์ดพร้อมผลึกประตูเข้าไปครึ่งบาน

"ที่ฉันอยากเห็นมากที่สุดคือ... เขาจะไม่ชอบใครทั้งนั้น!"

ประตูปิดล็อกดัง 'แกร๊ก' ต่อหน้าลั่วจื่อ เธอมองส่งร่างกายไซเซซของ
เจิ้งเหวินรู่ย์หายลับไปที่หัวมุมหลังประตูห้องโถง

ความปรารถนาอันน่าหวาดกลัวแบบนี้

ในสายตาของคนที่ริษยานั้น ความสุขไม่ได้อยู่ที่การได้มา แต่อยู่ที่
คนอื่นไม่ได้ไป

เธอยืนอยู่เงียบๆ สักพักก่อนหันหลังจากไป

บทที่ 8

คาบเรียนของวิชาโทส่วนใหญ่จัดให้อยู่ช่วงกลางวันของวันเสาร์และอาทิตย์ เมื่อตอนเย็นวันศุกร์ ลิว จี้อู ซีรีส์อเมริกันถึงดึกตื่นจึงตื่นสาย เธอวิ่งหอบหายใจพุ่งเข้าไปในตึกเรียน กระเป๋าหนังสือกระเด็นขึ้นลงอยู่ตรงกันทำให้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นม้าแก่ๆ ที่ต่อให้ถูกเขี่ยนกก็วิ่งไม่ไป

ลิว จี้อู แอบเข้าไปทางประตูหลัง เธอปิดประตูอย่างระมัดระวัง กลัวว่าจะทำให้เกิดเสียงดังขึ้นมา

ยังดีที่ห้องนี้เป็นห้องเรียนชั้นบันไดที่ใหญ่มาก ถึงแม้อาจารย์สมัยนี้จะชินชากับการที่เด็กเข้าเรียนสายเลิกเรียนเร็ว ถึงขั้นตอนประกาศเช็คชื่อยังเว้นช่องว่างไว้สักกระยะให้นักศึกษามีเวลามากพอที่จะส่งข้อความเรียกเพื่อนมา แต่เธอก็ยังรู้สึกลำบากใจอยู่ดี

ลิว จี้อู กดเก้าอี้พับลงเงียบๆ เธอนั่งลงตรงที่นั่งแถวสุดท้าย เมื่อเงยหน้าขึ้นก็ได้เห็นเชิงโหวหนานนั่งอยู่ด้านหน้าตัวเองนี่เอง

ยังไม่ทันคิดถึงเรื่องอื่น เธอก็ได้กลิ่นผงซัฟฟอกยี่ห้อเอเรียลที่หอมสะอาดมากลอยพุ่งมา ลิว จี้อู หัวเราะออกมาโดยไร้เสียง

สมัยมัธยมปลายเธอเคยเดินผ่านเชิงโหวหนาน เคยได้กลิ่นหอม

แบบนี้ หลังจากนั้นเธอเลยไปยืนอยู่หน้าชั้นวางผงซักฟอกในคาร์พัวร์ หยิบผงซักฟอกที่มีกลิ่นหอมของทุยี่ห้อยี่ห้อมาแล้วแอบก้มลงไปดม รวากับสุนัขตำรวจโรคลิตที่เพิ่งบำเพ็ญเพียรมาเป็นคน

ตอนหลังเธอก็ใช้แต่ผงซักฟอกยี่ห้อนี้มาซักผ้า แต่คนเราไม่สามารถได้กลิ่นหอมบนเสื้อผ้าตัวเอง กลิ่นหอมพวกนี้มีต้นกำเนิดได้แค่ที่เดียว แทรกซึมได้แคในตอนที่บังเอิญพบกัน ไม่ว่าเธอจะพยายามจงใจเอาเสื้อผ้าไปแช่ยังไงก็ไร้ความหมาย

ยกตัวอย่างเช่นในตอนนี้

ลัวี่ื่อประหนึ่งแข็งเป็นหินในตอนที่มอ่งท้ายทอยซึ่งก้มลงน้อยๆ ของเขาที่แท้เรื่องราวก็ยังไม่จบลง ความสุขอันบริสุทธิ์ไร้เดียงสาขุมหนึ่งผุดขึ้นมาในใจเธอ

ไม่มีใครไม่หวังว่าพระเจ้าจะเข้าข้างตัวเอง เธอเองก็เหมือนกัน ตั้งแต่มัธยมปลายเป็นต้นมา ความบังเอิญทุกอย่างล้วนถูกเธอยกให้เป็นความหมายพิเศษบางอย่างได้

และในครั้งนี่ ลูกพลับผลใหญ่ที่ตกลงมาจากฟ้าก็เป็นเหมือนกับเสียงฆ้องในบทเพลง 'ซิมโฟนีหมายเลข 5'* เป็นสัญญาณบ่งบอกถึงจุดเริ่มต้นของทุกอย่าง

ตอนนี้เธอได้เจอเขาอีกครั้ง ในชั้นเรียนนี้ เธอยังมีโอกาสได้เจอเขาอีกหลายครั้ง

จู่ๆ ชั้นเรียนวิชาความรู้เบื้องต้นทางกฎหมายวิชานี้ก็กลายเป็นสิ่งมีความหมายมากขึ้นมาทันที

ผู้ชายที่อยู่ข้างเคียงไหวหวนานดูเหมือนจะเป็นคนในวันนั้นนี่หวังหนืออย่างลนลานไปจากหน้าร้านกาแฟ ไบหน้าด้านข้างของเขาคมสัน เป็นคนผิวคล้ำ เวลายิ้มแล้วดูอบอุ่นมาก

* ซิมโฟนีหมายเลข 5 ของลุดวิก ฟาน บีโธเฟน นับเป็นหนึ่งในงานดนตรีคลาสสิกที่ได้รับความนิยมสูงสุด เนื่องจากให้ดลกลิ่นตัวของเพลงคล้ายกับอักษร V จึงถูกนำไปใช้แทนเครื่องหมายของ Victory (ชัยชนะ)

"ทำไมหนังสือเรียนวิชานี้แม่งหนาขนาดนี้วะ เมื่อวานตอนฉันไปซื้อที่ศูนย์หนังสือถึงได้รู้ว่านี่มันไม่ถูกต้อง สอบปลายภาคให้ปิดหนังสือสอบแบบนี้ไม่ใช่ว่าต้องท่องกันจนกระทั่งอีกเลือดหรือไง!" ชายหนุ่มร้องโวยวายออกมา ในห้องเรียนที่เสียงดังแบบนี้จึงฟังไม่ค่อยชัดนัก

ซึ่งไหวหนานไม่ได้ตอบอะไร

ชายหนุ่มคนนั้นยังคงปั่นต่อด้วยความแค้นเคือง ก่อนเขาจะยื่นมือไปรัดคอซึ่งไหวหนานกะทันหันพร้อมเอ่ย "นายเลิกเล่นเกมที่ได้ไหมเนีย! เกมอะไรอีกล่ะ"

เสียงของซึ่งไหวหนานเพราะมาก น้ำเสียงนั้นฟังดูสบายๆ และห้าวกว่าเวลาคุยกับผู้หญิงอยู่บ้าง

"'Apollo Justice: Ace Attorney'* ตอน ม.ปลาย เล่นไปแค่สามภาคเลยระลึกความหลังสักหน่อย"

"ระลึกบ้างอะไรละ นายได้ฟังฉันพูดบ้างไหมเนีย!" ชายหนุ่มยังคงรัดคอเขาโยกไปโยกมา ในตอนนั้นข้อศอกของเขาขยับไปด้านหลังเล็กน้อย จึงชนแก้วน้ำของลิวี่จื่อที่อยู่ด้านหลังล้ม ยังดีที่บนโต๊ะไม่ได้วางหนังสือเอาไว้ มีแค่กระดาษทดไม่กี่แผ่นซึ่งเพิ่งจะหยิบออกมาจากกระเป๋าหนังสือ แต่ว่า... ตัวเธอค่อนข้างแย่น้อย น้ำร้อนชงกาแฟที่เพิ่งกดตอนเดินเข้ามานั้นหกเลอะไปทั้งตัว

เสื้อผ้าไม่สำคัญ ที่สำคัญคือมันร้อนมาก

เธอสูดลมหายใจเย็นๆ เข้าไป ผู้หญิงที่นั่งข้างๆ ร้องเสียงดัง ดึงดูตสายตากันรอบข้างส่วนใหญ่ให้หันมองมา

ชายหนุ่มคนนั้นซ็อกไปแล้วอย่างเห็นได้ชัด แม้แต่คำว่า 'ขอโทษ' ยังพูดไม่ออก แต่หันหน้ามามองลิวี่จื่อพร้อมอ้าปากกว้าง ขณะที่เธอกำลังรีบค้นกระเป๋าหนังสือ ที่แถวหน้าก็มีมือยื่นกระดาษทิชชูของหนึ่งมาให้

* Apollo Justice: Ace Attorney เป็นภาค 4 ของเกม Ace Attorney ซีรีส์เกมแนวทนายของค่าย Capcom

กะทันหัน

เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นว่าเป็นเชิงไหวหนาน เขากำลังถอนหายใจพลาง
เอ่ยว่า "ขอโทษด้วย"

ลั่วจื่ออิมกว้าง เธอรับกระตาศทิชชูมาพร้อมเอ่ยขอบคุณ หลังเช็ด
เสื้อผ้าแล้วก็ใช้กระตาศทิชชูซับ 'แอ่งน้ำ' บนโต๊ะต่อ

หลังจัดการเกือบเสร็จ เธอถึงได้มองดูเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินอ่อนที่ติด
ขุยทิชชูจำนวนมากของตัวเองอย่างหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก สภาพ
ของมันดูไม่ได้เท่ากับแผนที่โลก ลั่วจื่อเงยหน้ามองผู้ชายที่ 'กลายเป็นหิน'
คนนั้นก่อนยกนิ้วขึ้นโบกไปมาตรงหน้าเขาพร้อมพูดว่า "ควรจะได้อสติ
กลับมาได้แล้ว ไม่ต้องกลัว ฉันไม่ร้องไห้บอกให้นายชดใช้หรือ"

ในที่สุดชายหนุ่มคนนั้นก็ได้อสติกลับมา เขารีบร้อนเอ่ย "ขอ...ขอโทษนะ"

บางที่อาจยังเหลือปมในใจจากครั้งก่อนที่เธอทิ้งไว้ให้เขา คราวนี้เลย
กลัวจนติดอ่างไปแล้ว

เธอรู้สึกงบนัญญาเล็กๆ ได้แต่พยายามโบกมือบอกเขา "ไม่เป็นไรๆ
จริงๆ นะ"

เชิงไหวหนานขมวดคิ้วเล็กน้อย สีหน้าดูซับซ้อน ผ่านไปนานถึงได้
เอ่ยขึ้นมาช้าๆ "เธอไม่เจ็บหรือ น้ำร้อนขนาดนั้น"

"อ่า ก็นิดหน่อย" เธอยังคงอิม "แต่ไม่เป็นไร ฉันผิวหนา เรียงต่อกันเถอะ"

ตอนที่กลับไปนั่ง ลั่วจื่อแอบลูบหน้าท้องกับต้นขาตัวเองเบาๆ
ความจริงแล้วเธอยังเจ็บอยู่ แต่ว่าตอนที่เธอกำลังจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบกลับไป
คนที่นั่งข้างๆ ก็ช่วยกริตรี่องให้เธอแทนไปแล้ว

ความจริงแบบนี้ก็ดี จะได้ไม่ต้องเปลืองสมองคิดว่าจะหักทลายเขา
ยังไงดี

อาจารย์ที่บรรยายอยู่บนเวทียังคงพูดถึงโครงสร้างหลักสูตรของวิชา
กับความจำเป็นในการเรียน แต่คำพูดทุกอย่างล้วนเข้าสู่หูซ้ายทะลุหูขวา ไม่มี

ความหมายใดๆ ต่อเธอ

เธอมองเหม่อไปบนหน้าจอโปรเจ็กเตอร์ที่กระดานดำ มุมปากค่อยๆ หยักยกเป็นรอยยิ้ม ทั้งดูเจ้าเล่ห์และอ่อนโยน แม้แต่สีหน้ายังดูอ่อนหวาน

ปลายหางตาสัมผัสได้ถึงสายตาของคนอื่น ที่แท้...เชิงไหวหนานก็กำลังเอามือข้างเดียวทำคางบนโต๊ะพร้อมขมวดคิ้วเอียงหน้าหันมามองเธอ

ลั่วจื่ออู๋รู้สึกเขินเล็กน้อย เธอเอียงศีรษะ คิดจะถามว่าเขาเป็นอะไร ทว่ากลับเห็นเขายิ้มเป็นเชิงขอโทษ จากนั้นก็หันหน้ากลับไปทันที

จางหมิงรู่ยเห็นเชิงไหวหนานดูเหม่อลอยจึงหันกลับไปมองบ้างเช่นกัน

"เฮ้ ตั้งสติหน่อย!" เขาโน้มตัวไปพูดใส่หูของเชิงไหวหนาน

เชิงไหวหนานเหลือบมองเขาอย่างเฉื่อยชา ก่อนก้มหน้าพลิกเปิดหนังสือเรียนดูสารบัญ

"ถูกใจเข้าเธอ ฉันว่าไม่เลว ดูดีทั้งภายในและภายนอก เข้าถึงง่าย นิสัยก็ต้องดีมากแน่ๆ"

"ใส่หัวไป สองวันมานี้นายดูโสมพะดินาเยอะเกินไปแล้วมั้ง นายคิดว่ากำลังช่วยลูกพี่ประกอบคอมพิวเตอรียู่หรือไง" เชิงไหวหนานเหยียดยิ้มอย่างหน้ายิ้มตาไม่ยิ้ม

"เลิกเสแสร้งกับเพื่อนได้แล้ว ไม่งั้นนายมองอะไรกันล่ะ"

เชิงไหวหนานอึ้งไป ไม่ได้พูดอะไรอีก

ลั่วจื่ออู๋เหตุผลที่เชิงไหวหนานมีท่าทีอึดอัดอย่างรวดเร็ว

อาจารย์เพิ่งประกาศให้พักสัปดาห์ เขาก็หันมาถามทันทีว่า "เธอไม่เจ็บจริงๆ เหนอ"

ลั่วจื่ออู๋โหมเฝ้าจนขาออกมาแล้ว "เหมือนนายจะอยากให้ฉันเจ็บมากเลยนะ"

คนก่อเหตุกลับเข้ามาร่วมวงด้วยเหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวกับ

ตัวเอง จางหมิงรู่ยืมยิ้มแยมเอ่ย "คนสวย เธอไม่ต้องไปสนใจเขาหรอก เขามีความหลังกับน้ำร้อน ถ้าเกิดฉันจำไม่ผิดนะ ครั้งแรกที่เขาเจอรักแท้ก็เป็นเพราะว่าเขาทำน้ำร้อนหกใส่ตัวผู้หญิงคนนั้นโดยไม่ตั้งใจ ทำเอาคนเขาร้อนลวกจนแขนเขียวเคี้ยวฟัน ถูกตำไม่เหลือชิ้นดี แต่คุณชายของพวกเราดันเป็นพวกมาโซคิสต์* แม่น้ำร้อนสามพันลิ้ รอสาดแค่จอกเดียว**"

ครั้งนี้เชิงไหวหนานไม่ได้มีปฏิกิริยาโต้ตอบชัดเจนเหมือนตอนที่อยู่ร้านกาแฟ แต่มีท่าทีชินชากับการที่เรื่องเก่าๆ ถูกยกขึ้นมาพูด ราวกับคาดเดาได้นานแล้วว่าอีกฝ่ายจะต้องเปิดโปงออกมา เขาจึงแค่นั่งมองๆ ไม่ปฏิเสธ แล้วก็ไมโกรธอะไร

ลู่จื่ออิ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะหันไปพูดกับผู้ชายคนนั้นทันที "นายอยากจะทำอะไรฉันเป็นนัยๆ หรือเปล่า นายเป็นคนทำน้ำร้อนหกใส่ฉัน ตอนนั้นฉันควรจะตำนายไม่เหลือชิ้นดีใช่ไหม ไม่นော်ว่าระหว่างพวกเราอาจจะมีวาสนาต่อกันก็ได้!"

ชายหนุ่มอับอาย หน้าแดงก่ำ ส่วนเชิงไหวหนานพับตัวลงไปหัวเราะกับโต๊ะจนลุกไม่ขึ้นแล้ว

"นายไม่ได้ถูกใจเธอจริงๆ เหรอ" อาจารย์เริ่มสอนต่ออีกครั้ง จางหมิงรู่ยแกล้งทำเป็นถามเชิงไหวหนานไปอย่างนั้น ทว่ากลับไม่ได้ยิ้มอยู่

"นายเอาแต่ถามแบบนี้ไปทำไมกัน" เชิงไหวหนานก้มหน้าจดโน้ตอย่างตั้งใจ

ปลายปากกาของจางหมิงรู่ยจะงักไปเล็กน้อย เขาเงยหน้ามองไปที่แท่นบรรยาย ก่อนปิดปลอกปากกา จากนั้นก็ทำที่ถามแบบไม่ใส่ใจ "พวกนายเป็นเพื่อน ม.ปลาย โรงเรียนเดียวกัน เธอชื่ออะไรหรอ"

เชิงไหวหนานเหลือบมองอีกฝ่ายเร็วๆ ไปหนหนึ่ง

* มาโซคิสต์ หมายถึงบุคคลที่ได้รับความสุขหรือความพึงพอใจทางเพศเมื่อตัวเองได้รับความเจ็บปวด

** 'แม่น้ำร้อนสามพันลิ้ รอสาดแค่จอกเดียว' ล้อมาจากประโยค 'แม่น้ำร้อนสามพันลิ้ เพียงหนึ่งจอกก็ดับกระหาย' เป็นประโยคเปรียบเปรยว่าบนโลกใบนี้มีคนอยู่มากมาย แต่นั่นต้องการคุณแค่คนเดียว

"ต้องการให้ฉันแนะนำอะไรให้กับหมายเลขเครื่อง แล้วก็ประเมินราคาด้วยไหม" เขายิ้มกริ่มมองจางหมิงรู่ยที่หน้าแดงขึ้นมา

อาการหน้าแดงของจางหมิงรู่ยไม่ค่อยมีใครมองออก เพราะเขาผิวคล้ำเกินไป

"เด็กคณะเศรษฐศาสตร์ สาขาเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ ชื่อลั่วจื่อตัวอักษรลั่วมาจากชื่อเมืองโบราณลั่วเฉิง ตัวอักษรจื่อ เอ่อ...มาจากประโยค 'ต้นส้มที่ไหวหนานย้ายไปเหนือเป็นต้นจื่อ'* น่าจะจื่อตัวนี้...คิดว่านะ" หลังชี้แจงไหวหนานเอ่ยอธิบายชื่อของลั่วจื่ออย่างเกินความจำเป็นเสร็จก็ชะงักไปเล็กน้อย "ซำยังเป็นดาวโรงเรียนสมัย ม.ปลาย ของพวกเราด้วย อย่างน้อยก็เป็นดาวโรงเรียนในการจัดอันดับรวมๆ แหละ สวย เก่ง นิสัยดี ได้ยินว่ายังโสด ดูจากความเป็นไปได้ นายน่าจะหวัง"

จางหมิงรู่ยฝืนยิ้มเล็กน้อย ไม่ได้ต่อปากต่อคำอีก

"เฮ้ ทำไมไม่พูดอะไรแล้วละ กำลังวางแผนอยู่หรือ" ชิงไหวหนานถามยิ้มๆ

จางหมิงรู่ยนิ่งไม่ตอบอะไร นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นชิงไหวหนานพูดมากแบบนี้กับตัวเอง ทั้งยังพูดหยอกเข้าไม่หยุด แต่ไม่ว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรตัวเขาก็ได้แต่ฝืนยิ้มออกมาเท่านั้น

ชิงไหวหนานเองก็ไม่พูดอะไรอีก ทั้งสองคนจดเลกเซอร์กันไปเงียบๆ

จางหมิงรู่ยไม่ใช่ผู้ชายหัวๆ ที่หยาบกระด้างเกินไป เขาได้ยินอย่างชัดเจนว่ามีบางอย่างค่อยๆ ตายจากไปท่ามกลางความเงียบของพวกเขานี้ทั้งคู่

หลังเลิกเรียน ตอนที่ลั่วจื่อกำลังเก็บกระเป๋าอยู่ก็เห็นผู้ชายที่ทำน้ำหกใส่เธอหันหน้ามาหา

* ต้นส้มที่ไหวหนานย้ายไปเหนือเป็นต้นจื่อ เป็นสำนวนมาจากตำราประวัติศาสตร์ในยุคซุนชิวที่มีชื่อว่าเขียนจื่อซุนชิวอุปมาถึงเมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยน คุณสมบัติสิ่งของก็ย่อมเปลี่ยนตาม สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงในชีวิต

"เดี๋ยวฉันเลี้ยงไอศกรีมเธอแทนการชดใช้"

ลั่วจื่อประหลาดใจ เธอเห็นว่าบอไบหน้าของเซิ่งไหวหนานเองก็มีความประหลาดใจแบบเดียวกัน แต่มันปรากฏขึ้นแค่ช่วงสั้นๆ เท่านั้น จากนั้นเขาก็สะพายกระเป๋าขึ้นมา กะพริบตาปริบๆ ให้เธอแล้วกระซิบข้างหูจางหมิงรุ่ยด้วยเสียงไม่ดังไม่เบาว่า "อย่าทำให้เพื่อนเสียหน้าล่ะ" ก่อนชิงไปอย่างรวดเร็ว

"ฉันซื้อจางหมิงรุ่ย" ไบหน้าของชายหนุ่มยังคงแดงอยู่ เขามีผิวคล้ำ เครื่องหน้าดูสบายตา มองแล้วก็ชวนให้คนชื่นชอบไม่น้อย

ลั่วจื่อใช้เวลาหลายวินาทีทำความเข้าใจสถานการณ์ในตอนนี ก่อนถอนหายใจแล้วเอ่ยขึ้น "ถ้าเพื่อเสียตัวนี้กับกาแพ่แก้วนั้น งั้นฉันก็คิดว่าไม่จำเป็นต้องชดใช้ ฉันไม่ถือสา ส่วนถ้าเป็นเพราะว่าทำน้ำหกใส่..."

เขาหน้าแดงยิ่งกว่าเดิม

"ถ้าอย่างนั้นก็ยังไม่จำเป็นเลย" เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงล้อเล่น "ตอนม.ปลาย ฉันกับเซิ่งไหวหนานไม่ได้สนิทกัน แต่เคยได้ยินข่าวลือมาบ้าง จุดเริ่มต้นความรักของเขากับผู้หญิงคนนั้นน่าสนใจมาก ไม่ยึดติดกับกรอบเก่าๆ แต่บทสรุปสุดท้ายก็ยิ่งเลิกรากัน การมีจุดเริ่มต้นแบบเดียวกัน อาจจะไม่เป็นมงคล ฉันว่าระหว่างพวกเราให้มันแล้วไปเถอะ"

ยิ้มส่วนยิ้ม ความห่างเหินแสดงชัดอยู่ในดวงตา ลั่วจื่อเชื่อว่าเขาย่อมมองเห็น

"ฮ่า ไม่เป็นไรๆ เธออย่าเข้าใจผิดสิ" ชายหนุ่มดูอับอายมาก ลั่วจื่อเห็นแล้วรู้สึกทนไม่ได้อยู่บ้าง แต่เธอก็ไม่ยอมให้เรื่องราวพัฒนาไปผิดเพี้ยนกว่านี้ ควรพูดให้ชัดเจนตั้งแต่แรกจะดีกว่า

มิหนำซ้ำเซิ่งไหวหนานยังเพิ่งเดินจากไปด้วยท่าทางเหมือนคนเป็นพ่อสื่อ เธอเห็นแล้วรู้สึกหงุดหงิดใจจริงๆ

"เธอเป็นผู้หญิงที่ฉันเจอวันนั้นใช่ไหม ปากยังร้ายกาจเหมือนเดิมเลย

เมื่อכיเซิ่งไหวหนานบอกฉันว่าเธอเป็นดาวโรงเรียนตอน ม.ปลาย ทั้งสวย ทั้งเก่ง สมคำเล่าลือ๑"

ลั้วจื่อรู้ว่าคำพูดพวกนี้เป็นแค่คำอธิบายที่เซิ่งไหวหนานพูดให้จางหมิงรู่ย ฟังเท่านั้น

"นายถูกหลอกแล้ว ไม่ใช่ฉัน"

จางหมิงรู่ยอึ่งไป "หา?"

"ดาวโรงเรียนในปีนั้นถูกเขาสาदन้าร้อนใส่" เธอไม่เอายากพูดต่อจึง หยิบกระเป่าขึ้นพร้อมเอ่ยว่า "ไวใจอกัน" แล้วเดินไปทางประตูหลังทันที

เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าว จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเรียกที่ฟังดูผิดหวังมากดังมาจาก ด้านหลัง

"ลั้วจื่อ...ใช่ไหม"

เธอหันหน้าไปมองจางหมิงรู่ย "ใช่ เซิ่งไหวหนานบอกนายเธอ"

"เธอชอบเซิ่งไหวหนานใช่ไหม" จางหมิงรู่ยตามมองโต๊ะ ไม่ได้มองเธออยู่ ช่วงนี้เธอโดนผีอำหรือไงกัน ทำไมไม่มีแต่คนมาถามว่าเธอชอบเซิ่งไหวหนาน ใช่ไหม ซ้ำยังเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักกันสนิททั้งนั้นด้วย

"นายรู้จักหยุดแต่พอดีจะดีที่สุด" ลั้วจื่อไม่ปฏิเสธแต่ก็ไม่ได้ยอมรับ เช่นกัน

เมื่อเห็นอีกฝ่ายถูกตัวเองตอกกลับไปจนหน้าแดง เธอก็ทอดเสียง อ่อนลง "นายอย่าเข้าใจผิด ไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนที่คุยกับคนหล่อจะกำลัง พยายามตีสนิทอีกฝ่าย"

ถึงแม้เธอจะใช่จริงๆ ก็ตาม

"เธอจะต้องชอบเซิ่งไหวหนานเหมือนกันแน่๑" จางหมิงรู่ยเหมือน คนโดนเล่นของอย่างไรอย่างนั้น

"เหมือนกัน?" ลั้วจื่อได้ยินแล้วอึ่งไป แอบสัมผัสอะไรบางอย่างได้จาก สีหน้าของเขา ลั้วจื่อยิ้มออกมา "จางหมิงรู่ย...นายเคยชอบผู้หญิงคนหนึ่ง

แต่ว่าเธอกลับชอบเชิงไหวหนานไซ้ใหม่"

จางหมิงรู่ยหน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย ปากเขาขยับอ้าทว่าพูดไม่ออก
แต่ก้มหน้าลงเบี่ยงหน้าหนี

ลั่วจื่อพูดไม่ออก แม้แต่โกหกอะไรออกมาปิดบังสักหน่อยเขายังทำไม่ได้
ช่างไม่รู้ว่าจะให้คนพูดอะไรดีเลยจริงๆ

คนรอบข้างเดินหายไปก้นหมดแล้ว เหลือแค่พวกเขาสองคนยืนโง่ๆ
อยู่ตรงนั้น ลั่วจื่อใคร่ครวญดูแล้วสุดท้ายก็ยังเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายพลางเอ่ย
อย่างแฝงความรู้สึกผิดเล็กน้อย "เลี้ยงไอศกรีมฉันเถอะ ถือซะว่าฉันไม่ได้
พูดอะไรทั้งนั้น ขอโทษนะ"

จางหมิงรู่ยได้สติ ก่อนหัวเราะอย่างโง่งมออกมาทันควัน "ได้เลย"

ลั่วจื่อยอมรับว่าการที่จางหมิงรู่ยเปลี่ยนความคิดได้ง่ายๆ แบบนี้
นับเป็นคนน่ารักมากคนหนึ่งจริงๆ

หลังจากจากประชุมหาวิทยาลัยมาไม่ไกลก็เห็นร้านแตรี่ควีนกับ
ร้านฮากั่นดาสต์ตั้งอยู่ข้างกัน จางหมิงรู่ยยืนลังเลอยู่นาน ขณะที่ลั่วจื่อ
เดินนำเข้าร้านแตรี่ควีนไปก่อนแล้ว

"ฉันรู้อยู่แล้วว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงประเภทสนใจของนอกร่างแบบนั้น!"
เขาตะโกนยิ้มๆ ตามมาจากข้างหลัง

พวกเขาทั้งคู่ต่างสั่ง 'บลิสซาร์ดชาเขียวอัลมอนด์' พนักงานดูเหมือน
จะเป็นเด็กใหม่ ในตอนที่ทำการแสดง 'คว่าไม่หก' ให้ลูกค้าที่สั่งบลิสซาร์ด
แต่ละคนดู สีหน้ากับท่าทางดูหวาดระแวงมากๆ ราวกับไม่เชื่อในสิ่งที่ตัวเองพูด
โดยสิ้นเชิง

ลั่วจื่อตักไอศกรีมกินไปคำโต

"ตอนชวนเธอเมื่อฉันออกจะละลาบละลั้งเกินไปจริงๆ ขอโทษนะ"

จางหมิงรู่ยเอ่ยขึ้นมา

"แต่ฉันก็มาแล้วอยู่ดี" เธอยิ้ม

ทั้งสองคนพูดคุยเรื่องวิชากฎหมายเมื่อครู่นี้ ลัวจื่อไคร่ครวญเล็กน้อย ก่อนถามเขา "ทำไมถึงเลือกกฎหมายเป็นวิชาโทล่ะ...เด็กคณะวิทย์อย่างพวกนายไม่ได้เลือกคณิตศาสตร์กันเป็นส่วนใหญ่หรือหรือ"

"พวกเราไม่ได้อยากเรียนวิชาโทกันแต่แรกแล้วนี่นา ที่สำคัญคือเกรดเฉลี่ยกับ GRE* ต่างหาก ที่มาเลือกวิชากฎหมายความจริงเป็นเพราะวันนั้นตอนเดินผ่านป้ายประกาศ จู่ๆ เชิงไหวหนานก็พูดขึ้นมาว่าอยากเห็นว่าเด็กคณะศิลป์ใช้ชีวิตแบบไหนก็เลยลากฉันมาสมัครด้วย ถึงยังงั้นถ้าเรียนๆ ไปแล้วไม่ไหวอยากจะยอมแพ้ ก็เอาคะแนนที่มีอยู่ไปเปลี่ยนเป็นวิชาเลือกเสรีแทนได้ ไม่ได้เสียหายอะไร"

อยากเห็นว่าเด็กคณะศิลป์ใช้ชีวิตแบบไหน ลัวจื่อไย้มแล้วตอบกลับไป "อ้อ แบบนี้เอง"

ช่วงขณะหนึ่งทั้งสองคนต่างไม่มีอะไรให้พูดกันแล้ว หลังเจียบไปสักพัก จางหมิงรู่ยกก็เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ "เธอเตาถูกแล้ว ผู้หญิงที่ฉันชอบดีสนิทกับฉัน เพราะเชิงไหวหนาน ทำเอาฉันหลงดีใจไปเปล่าๆ ดูไม่มาก"

"นายไม่จำเป็นต้องเล่าให้ฉันฟังหรอก" เธอยิ้มอ่อนโยนขณะเอ่ย

"เธอคิดซะว่าฟังฉันบ่นละกัน ฉันไม่เคยเล่าให้ใครฟังมาก่อน" สีหน้าของจางหมิงรู่แอบดูไม่ได้อยู่บ้าง

"งั้นทำไมจะต้องเล่าให้ฉันฟังล่ะ"

"เรื่องนั้นสำคัญมากหรือ"

ลัวจื่อไย้มเล็กน้อย ทว่าไม่ได้ซักไซ้ต่อ แค่ใช้ช้อนตักไอศกรีมกินต่อไป

"เรื่องนี้ฉันไม่โทษเขา ดั่งนั้นฉันเลยไม่อยากบอกใคร ไม่อยากให้เขาลำบากใจ เชิงไหวหนานเองก็ปฏิเสธไปอย่างชัดเจน ไม่มีให้ความหวัง อีกอย่างผู้หญิงคนนั้นก็... คิดเข้าข้างตัวเองเกินไปจริงๆ" จางหมิงรู่ยกคำสุดท้าย

* GRE (Graduate Record Examination) ใช้เพื่อการสมัครเรียนต่อระดับปริญญาโทและปริญญาเอกในมหาวิทยาลัยของประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา

ออกมาอย่างทนไม่ได้อยู่บ้าง "แล้วเธอก็หลอกใช้ฉันจริงๆ แต่ฉันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเซิ่งไหวหนาน"

ลั่วจื่อฟังกมาถึงตรงนี้หัวใจก็กระตุกขึ้นมาเล็กน้อย เธอหันไปมองเขาอย่างตั้งใจจริงๆ เป็นครั้งแรก

"จางหมิงรู่ย ฉันคิดว่า...นายเป็นคนที่ไม่เลวเลย"

"หืม?"

"นายไม่ได้พาลโกรธเขา ทั้งยังเป็นเพื่อนที่ดีกับเซิ่งไหวหนานได้นี่เป็นเรื่องที่หาได้ยากจริงๆ ถึงแม้ภายนอกดูแล้วเซิ่งไหวหนานจะไม่ผิด แต่ถ้าเปลี่ยนเป็นคนอื่น บางทีนับจากนั้นก็คงจะห่างเหินไปจากเขาแล้ว ในเมื่อไม่ว่ายังไงผิดหรือไม่ผิดก็ไม่ใช่ประเด็นหลัก เรื่องศักดิ์ศรีเป็นเรื่องสำคัญที่สุดจึงยอมไม่ได้ แต่นายยังเป็นเพื่อนกับเขาต่อไป ซ้ำยังไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกคนอื่น ดังนั้นฉันเลยบอกว่าคุณเป็นคนรู้เหตุรู้ผล เป็นคนใจกว้างจริงๆ" ลั่วจื่อเอ่ยกับเขาอย่างจริงจัง

"จริงหรือ ฉันดีขนาดนั้นที่ไหนกัน" จางหมิงรู่ยลูบท้ายทอยเขินๆ

"แค่เรื่องนี้" เธอชี้ไปที่ปลิซซาร์ดในมือ "นายก็เป็นคนดีมากแล้ว" ก่อนยิ้มหวานออกมา

"ความจริงไม่ได้ดีขนาดที่เธอพูดจริงๆ" จางหมิงรู่ยยิ้มขึ้นเล็กน้อย "ฉันนัดเธอต่อหน้าเขา แต่ก่อนหน้านี้อันไม่ได้ปรึกษากับเขามาก่อน บางทีคงเพราะฉันกลัวละมั้ง"

ลั่วจื่ออึ้งไป *งั้นตกลงแล้วนายนัดฉันทำไมกันแน่ เพื่อโชว์พาวใส่เขา?* แต่เธอไม่ได้พูดอะไรออกมาทั้งนั้น

"มีผู้หญิงมาจีบเขาเยอะมาก แต่เขาก็ไม่ได้ตอบรับใครทั้งนั้น พวกเพื่อนในหอพักของพวกเราต่างรู้สึกว่าเขาน่าจะยังลืมนัดเก่าไม่ได้ ถึงแม้ภายนอกจะดูไม่ออก เวลาเรียนก็เรียน เล่นเกมก็เล่น ไม่ว่าจะชมรมหรือสภานักเรียนก็ทำได้ดี แต่ว่านะ ฉันมักรู้สึกว้า..." จางหมิงรู่ยลังเลอยู่นาน

สีหน้าแสดงความกังวลว่าลั้วจื่อจะต่อว่าที่เขาวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น

"เขาจะต้องดีขึ้นแน่ แค่ต้องการเวลาที่มาากพอ คนนอกอย่างพวกเรา
ไม่ต้องไปกลุ้มใจแทนจะดีกว่า" เธอเอ่ยขัดเขาทันที

เมื่อจางหมิงรู่ยได้ยินน้ำเสียงที่เหมือนว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับตัวเองของ
ลั้วจื่อ เขาก็ประหลาดใจ

"อืม หวังว่าจะเป็นแบบนั้น" เขาปาดเหงื่อบนหน้าผากพลางตอบ

จางหมิงรู่ยพาลั้วจื่อไปส่งถึงหอพัก ก่อนแยกกันเขาก็โผล่ออกมา
ประโยคหนึ่งอย่างกะทันหัน

"ขอโทษนะ คำพูดหลายๆ อย่างในวันนี้ที่ฉันพูดไปฟังแล้วไร้สมอง
อยู่บ้างจริงๆ"

ลั้วจื่อแค้ม เธอไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ

"ความจริง...เธออย่าถือสาละ แต่ฉันคิดว่าพวกเธอเหมาะสมดี"

จางหมิงรู่ยมองลั้วจื่ออย่างหยิ่งเชิง

ลั้วจื่อจะพริบตาพริบๆ ก่อนหัวเราะออกมา "นายกำลังชมฉันอยู่หรือไง"

จางหมิงรู่ยมองดูแผ่นหลังบอบบางของลั้วจื่อลับหายไปจากหัวมุม
ทำไมเขาถึงต้องขอลีแยงไอศกรีมลั้วจื่อ เขาคิดจะทำอะไรกันแน่

ทันใดนั้นก็มิข้อความหนึ่งส่งเข้ามา

'ขออวยพรล่วงหน้าให้โชคดีมีชัย'

จางหมิงรู่ยรู้สึกคาดไม่ถึงเล็กน้อย เชิงไหวหวนมีความสัมพันธ์ที่ดี
กับทุกคน เวลาพูดถึงสาวๆ ตอนอยู่ในหอพัก เขาก็จะเป็นคนที่โผล่มาพูด
สรุปประเด็นทุกอย่างอย่างยอดเยี่ยมออกมา ทำให้ทุกคนรู้สึกนับถือ
กับความเข้าใจทะลุปรุโปร่งของเขา ทว่าตอนที่พวกเขาพร้อมตัวกันช่วย

เจ้าหก* จีบสาว เชิงไหวหวนกลับทำแค่ยื่นพียงหน้าต่ากินมันฝรั่งแผ่น
อย่างเกียจคร้าน ไม่เคยเข้าร่วมด้วยเลยสักครั้ง โดยเฉพาะหลังเหตุการณ์
รักสามเส้าที่น่ากระอักกระอ่วนครั้งนั้น เชิงไหวหวนก็ยิ่งสนใจเรื่อง
ความรักของคนอื่นน้อยมาก

วันนี้พบว่าเขามีความกระตือรือร้นอย่างหาได้ยากจริงๆ

จางหมิงรู่ยนึกถึงท่าทีเสแสร้งกับการแนะนำอย่างกระตือรือร้นที่
เชิงไหวหวนมีต่อลั่วจื่อ ทั้งยังมีเสียงพูดหยอกล้อเขาไม่หยุด หรืออาจ
เป็นเพราะบทเรียนจากครั้งก่อน คราวนี้เชิงไหวหวนเลยร้อนใจผลักลั่วจื่อ
มาให้ตนเอง จากนั้นก็ถือว่าชดใช้กันแล้ว หรือว่ายังมีสาเหตุอื่นอยู่อีก

ในชั้นเรียนตอนนั้นหลังจากที่ทั้งคู่ต่างนั่งเงียบไป ลู่ๆ จางหมิงรู่ย
ก็หวังให้เชิงไหวหวนยังพูดต่อไปจะดีกว่า

เหมือนกับว่าพอเขาหยุดพูด ความเงียบเหล่านั้นก็จะกลืนกิน
สายสัมพันธ์นี้ไปจนหมด

มิตรภาพสามารถเฉาตายได้หรือเปล่านะ

* ในเรื่องนี่กลุ่มของพระเอกจะเรียกกันด้วยลำดับตัวเลข เช่น เฮียรอง เฮียสี่ เจ้าหก เป็นต้น ซึ่งเป็นการนับลำดับ
ตามความอาวุโสของคนในกลุ่ม

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3wrUsCz>